

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 221

De Bende der Raven

15 Cent

Pag. 6. Boeit hem kameraad! zeide hij op korten toon tot Charly.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE BENDE DER RAVEN.

HOOFDSTUK I.

Een afspraak.

In de Howard Street, een zeer smal straatje in het East End van Londen, en dat men gemakkelijk in tien minuten van het begin tot het einde kan uitloopen, bevindt zich een zeer kleine boekwinkel, waarvan de eigenaar hoofdzakelijk zeer oude, tweede-hands boeken verkoopt.

Op een morgen van een warmen Meidag stond vóór de uitstalkast van dit onooglijke winkeltje met zijn eene raam een tamelijk bejaard man, die met aandacht verdiept was in de lezing van een oud boek, dat hij had afgenomen van een geheelen hoop ouden rommel, door elkaar neergeworpen in een bak, die voor het raam was aangebracht.

Hij scheen zoo verdiept te zijn in de lezing van dit oude boekwerk, dat hij volstrekt niets scheen te merken van hetgeen er om hem voorviel.

Langzaam sloeg hij de bladen om, en reeds was de eigenaar een paar malen komen kijken naar dien klant, die hem weinig opbracht en anderen in den weg stond.

Hij had zelfs reeds eenige malen met zoetsappige stem gevraagd of hij den klant soms bij het uitzoeken van een boek wilde helpen, maar deze had hem slechts een verwijtenden blik toegeworpen van over zijn grooten hoornen bril, en had zich aanstonds weder in de lezing van het boek verdiept.

Raffles No. 221.

Schouderophalend was de eigenaar toen weder naar binnen gegaan.

Om den eenzamen lezer heen krioelden tal van havelooze kinderen, en riepen eenige buurvrouwen elkander met kijdende stem eenige minder vriendelijke opmerkingen toe.

Mannen waren er op dit oogenblik in het straatje weinig te zien, want het was het uur waarop de meeste mannelijke bewoners aan het werk waren.

Een opmerkzaam toeschouwer zou hebben gezien, dat de weinigen, die hier rondliepen, allen het eigenaardige uiterlijk vertoonden van den beroeps-baliekluiver, of, wat nog veel erger was, van misdadigers, dieven en moordenaars.

Zij waren allen haveloos gekleed en hadden dien schuwen, loerenden blik, eigen aan alle lieden, die ieder oogenblik gevaar loopen, door de politie in den kraag te worden gevat.

Twee van deze verdachte personen bevonden zich op dit oogenblik schuins achter den lezer, op een afstand van ongeveer vijf meter.

Blijkbaar voerden zij een fluisterend gesprek.

En iemand, die dicht naast hen had geloopt, zou hebben gehoord, dat zij zich bedienden van die dieventaal, die vooral in de Engelsche hoofdstad volkomen

onbegrijpelijk is voor hen, die er niet zijn ingeleid.

De man met het boek in de hand sloeg juist weder een bladzijde om.

Terwijl hij dit deed, kon hij in het spiegelend oppervlak van de ruit vóór hem de twee mannen duidelijk onderscheiden.

Onwillekeurig bleef zijn blik eenige oogenblikken op hen gevestigd.

De twee mannen namen nu afscheid van elkander.

Toen zij zich reeds eenige stappen van elkaar hadden verwijderd, riep een hunner zijn makker weder terug.

Deze bleef staan en keerde zich om.

De eerste maakte nu snel eenige teekens met zijn vingers, waarop de tweede op dezelfde wijze lachend antwoordde.

Daarop wuifden zij elkander vaarwel toe en ieder ging zijns weegs.

De man vóór het raam sloeg zijn boek met een harden klap dicht.

Hij trad op de openstaande winkel deur toe en riep naar binnen, met krakende stem:

— Hoeveel dit boek?

De winkelier kwam aanloopen en nam het den klant uit de handen.

— Een prachtig boek — een zeldzaam boek, mijnheer! prees hij zijn waar aan. Eén van de eerste geïllustreerde uitgaven van de Sonnetten van Shakespeare.

Tot zijn groote verbazing dong de koper geen cent af, maar haalde een banknoot uit zijn zak en overhandigde deze den koopman.

— Zal ik het voor u inpakken, mijnheer? vroeg de koopman grijnslachend.

— Dat is niet noodig! antwoordde de klant, terwijl hij het boek in een van de achterzakken van zijn ouderwetsche pandjesjas liet glijden.

En daarop vervolgde hij zijn weg met een vlugheid, die men van een zoo oud man niet had kunnen verwachten.

De man, die zoëven van zijn kameraad afscheid had genomen slenterde met de handen in de zakken verder, nu en dan stilstaande voor een der onooglijke winkel tjes, die zich in de straat bevonden.

De koper van het oude boek volgde hem op den voet.

Als de man in zijn armoedig pak stilstond, dan stond ook de man met den hoornen bril stil, eveneens

verdiept in de aanschouwing van winkelwaren, die om een of andere onnaspeurlijke reden zijn aandacht hadden getroffen.

Deze zonderlinge wandeling duurde ongeveer twintig minuten.

De beide mannen waren nu in een andere, wat bredere straat aangekomen, de Wyndhamstreet.

De man met zijn handen in zijn zakken stond hier stil voor een lage vervelooze deur, die half open stond, en stak een smerig eindje sigaar op, dat hij uit een zijner zakken had opgediept, duwde de deur verder open en liep fluitend de smerige, steile trap op.

De oude heer was nog slechts weinige meters achter hem, toen de straatslenteraar zijn woning bereikt had.

Op zijn teenen loopend, begon hij eveneens de trap te beklimmen.

De fluitende man had intusschen de eerste verdieping bereikt en klom steeds verder.

Evenzoo deed zijn zonderlinge achtervolger.

Het was een merkwaardig verschijnsel, maar terwijl de trap gekraakt had onder den tred van den eersten man, kreunden de oude treden slechts zeer flauwtjes onder den stap van zijn achtervolger.

Zoo gingen de beide mannen de tweede en ook de derde verdieping voorbij.

Toen stond de achtervolger stil.

— Er zijn maar vier verdiepingen! bromde hij in zich zelf. Ik weet wat ik weten moet.

De oude man daalde snel alle trappen weder af, en zoo vlug en stil liep hij, dat hij reeds lang beneden was, toen de fluitende man nog pas de deur van zijn woning opende.

Geen der vele bewoners van het oude huis had iets van den indringer gemerkt.

De oude man prentte zich het nummer van het huis en het uiterlijk goed in zijn geheugen en vervolgde toen snel zijn weg.

Hij bereikte de Theemskade en nam hier een auto.

Deze zette hem weder af in het midden van een stille straat, die op de Regentstreet uitkwam.

De oude man stapte uit, betaalde den chauffeur en ging de Regentstreet in.

Na eenigen tijd te hebben geloopt, bereikte hij een tweede zijstraat, waarvan een der zijden gevormd werd door een zeer langen muur, behoorend bij het park van een zeer fraaie, groote villa.

Den anderen kant van de straat vormde een blinde muur van een zeer lange rij pakhuizen.

Niemand liet zich ooit in deze straat zien.

In het midden van den parkmuur bevond zich een klein poortje.

De oude man trad hierop toe, haalde een eigenaardig gevormden sleutel te voorschijn en opende het poortdeurtje, na een onderzoekenden blik om zich heen te hebben geworpen.

Hij sloot de deur snel weder achter zich, liep het groote park door, beplant met hoog opgaand geboomte, waarin hij zich nu bevond, en bereikte zoo de achterzijde van de villa.

Een jonge man kwam hem lachend tegemoet.

— Ben je terug, Edward? vroeg hij vroolijk.

— Ja, mijn jongen! antwoordde de aangesprokene.

— Kom dan snel binnen, leg je vermomming af, vertoon je in je gedaante van Lord William Aberdeen, of als je liever wilt in dien van John Raffles, en vertel mij of je onderzoek geslaagd is!

— Aanstonds! zeide Raffles, want inderraad was hij de man, die zooeven vóór het boekenstalletje, met zoo veel aandacht verdiept was geweest in de lezing van het oude boek.

En hij bevond zich hier in zijn eigen villa, welke hij reeds zoolang onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Hij begaf zich snel naar zijn slaapkamer, gevolgd door Charly Brand, zijn trouwen vriend, die reeds zoo veel zijner gevaarlijke en belangwekkende avonturen had medegemaakt.

Hier begon hij zich snel te ontdoen van zijn voortreffelijke vermomming, die hem geheel en al onherkenbaar had gemaakt en vertoonde zich even later weder in de gedaante van den welbekenden Londenschen philantroop.

— En vertel mij nu eens, of je als oude boekenwurm iets hebt kunnen ontdekken? vroeg de jonge man, die met verbazing de weergalooze snelheid had aangezien, waarmede zijn meester zijn gewone gedaante weder had aangenomen.

— Ik heb wel iets ontdekt, maar nog niet genoeg voor de groote onderneming, beste Charly. Daarentegen heb ik wel een mooi, oud boek in handen gekregen, maar wat nog veel belangwekkender is — ik heb een afspraak gesnapt tusschen twee heeren van het edele gilde der straatrovers!

— Spraken die dan zoo luid? riep Charly verbaasd uit.

— Integendeel, zij hielden hun mond vast gesloten. Zij bedienden zich echter van de vingertaal en wel speciaal van de vingerspraak der boeven. Zij is zeer moeilijk, maar ongeveer drie maanden geleden is het geluk mij dienstig geweest toen ik van een voormalig bende lid de geheimen van deze taal leerde kennen.

— En wat zeiden die mannen? vroeg Charly nieuwsgierig.

— O, het duurde maar heel kort en het heeft op zich zelf niet zooveel te beteekenen! Zij hadden het over de verkiezing, die hedenavond in het hoofdkwartier van de Bende der Raven plaats heeft!

— Een verkiezing? riep Charly verbaasd uit.

— Ja, er moet een nieuwe chef gekozen worden! De reden ligt toch voor de hand — een week geleden had ik de eer en het voorrecht den vorigen chef met eigen hand neer te schieten.

— Je hebt gelijk! riep Charly uit, dat was ter gelegenheid van je ontvluchting uit den kelder, waar de ellendelingen je hadden opgesloten.

— En waaruit ik zeker niet ontkomen zou zijn, als een zekere Charly Brand en mijn trouwe chauffeur Henderson niet hun leven in de waagschaal hadden gesteld, om het mijne te redden! zeide Raffles.

Er lag een warme klank in zijn stem toen hij deze woorden sprak, die men er anders maar zelden in hoorde, en hij stak Charly de hand toe, die zijn meester een ontroerenden blik toewierp.

Raffles scheen dit echter in het geheel niet op te merken, maar vervolgde:

— Zooals ik dus zeg, heeft vanavond de verkiezing plaats voor een nieuwen leider van de hoogstgevaarlijke bende, waarmede wij reeds eenige keeren hebben kennis gemaakt. En het hoofdkwartier kennen wij ook, zooals je weet.

— En — wat zou dat nu eigenlijk? vroeg Charly. Wat hebben wij aan die wetenschap?

— O, zeer veel! De zaak is misschien van grooter gewicht dan je denkt. Je moet namelijk weten, dat ik gaarne bij die verkiezing aanwezig zou willen zijn.

Charly deed verschrikt eenige schreden achteruit.

— Ben je krankzinnig, Edward? riep hij. Je kunt evengoed zeggen, dat je van plan bent in de Etna af te dalen, in het hol van een leeuw door te dringen, of regelrecht naar Phileas Baxter, den hoofdinspecteur

van Scotland Yard, toe te loopen en te zeggen: „Hier ben ik, mijnheer Baxter! Gij hebt jaren lang naar mij gezocht zonder mij te kunnen vinden! Lord Lister, Lord William Aberdeen en John Raffles zijn een en dezelfde persoon. Neem mij maar gevangen en maak er een eind aan.”

Raffles had glimlachend toegeluisterd.

— Ik wil niet ontkennen, dat er wel eenig gevaar aan verbonden is! zeide hij.

— Eenig gevaar? herhaalde Charly met stemverheffing. Zeg maar gerust, dat er levensgevaar aan verbonden is!

— Misschien toch niet, als wij het goed aanleggen!

— Maar men zal je niet toelaten!

— Wel als ik in de plaats van een ander ga!

— Maar hoe wil je dan dien ander beletten zelf te gaan?

— Door hem ergens op te sluiten!

— Alles goed en wel, maar daarvoor moet je hem toch eerst hebben!

— Ik heb hem al!

— Wat zeg je daar?

— Tenminste zoo goed als! Ik weet waar zijn huis is, en de rest is kinderwerk.

— Maar wie dan toch?

— Een van de twee mannen, wier vingertaal ik door een toeval verrast heb!

Charly liet zich op een stoel neervallen.

— Het duizelt mij! zeide hij op zwakken toon. Maar wat voor doel heeft dit alles?

— Een zeer goed en zeer practisch doel, beste Charly antwoordde Raffles kalm.

— Maar wat ben je dan eigenlijk voornemens?

— Wat ik voornemens ben? Heel eenvoudig — ik wil mij tot chef van de Bende der Raven laten benoemen.

HOOFDSTUK II.

Vorbereidende plannen.

Charly had reeds heel wat stoutmoedige plannen vernomen uit den mond van zijn meester en steeds waren die plannen ook in vervulling gegaan.

Maar ditmaal had hij toch geruimen tijd noodig om tot zichzelf te komen.

Het voornemen leek hem zoo ongerijmd, zoo dol gewaagd, ja zoo onuitvoerbaar, dat hij eerst aan een grap geloofde.

Een blik echter op het gelaat van zijn meester overtuigde hem spoedig, dat Raffles volstrekt niet gekscheerde.

De jonge man stond weder op, keek zijn meester onderzoekend aan en zeide toen op gedempten toon:

— Ik heb immers goed verstaan? Je bent voornemens, je als chef van de Raven te laten kiezen.

— Ja! Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen dat ik niet voornemens ben een benoeming voor mijn leven aan te nemen, en dat ik integendeel slechts zeer kort de

eer van dezen post denk deelachtig te blijven.

— Maar wat heb je voor? Wat wil je doen! Welk nut heeft deze uiterst gevaarlijke onderneming?

— Dat wil ik je nu wel in een paar woorden zeggen om er later breedvoerig op terug te komen! Luister! Je weet waarom ik sedert eenige dagen onder verschillende vermommingen de stad Londen doorkruiste. Het is om zooveel mogelijk gegevens op te doen omtrent de verzending van een zeer groot aantal gouden staven, die thans ondergebracht moeten zijn in het Bankgebouw van de heeren Jessop en Keary. Ik heb al verschillende wijzen overwogen om een gedeelte althans van die kostbare specie in mijn eigen brandkast over te doen. Ik heb achtereenvolgens tal van plannen verworpen, omdat het een nog lastiger en moeilijker uitvoerbaar was dan het andere. Maar het toeval heeft mij nu een ander middel aan de hand gedaan.

— Wat dan?

— De gouden staven worden op dit oogenblik be-
waakt door niet minder dan vijftig gewapende politie-
agenten. Het spreekt vanzelf, dat wij met ons beiden
tegen die overmacht niet opkunnen! Maar — als wij
van onzen kant een klein legertje op de been brengen,
dan kan de zaak gewaagd worden.

— Ik geloof je te begrijpen! zeide Charly weifelend.

— Lieve hemel, het is zoo eenvoudig als iets! ver-
volgde Raffles. Als ik chef ben van de bende der Ra-
ven, heb ik natuurlijk de beschikking over een paar
honderd manschappen! Welnu, zij mogen voor mij het
moeilijkste werk verrichten — en dan zal ik de vrucht-
ten daarvan plukken, zooals de aap uit de fabel, die
de kat de kastanjes uit het vuur laat halen.

Charly had zwijgend toegeluisterd.

Nu kwam hij op Raffles toe en legde hem de hand op
den schouder.

— Beste Edward, zeide hij op overtuigenden toon, ik
geloof werkelijk dat je je dat plan uit het hoofd moet
zetten. Het lijkt mij geheel onuitvoerbaar. Bedenk toch
eens dat het een geheele veldslag wordt op die manier!
Hoe wil je het bestaan om met een honderd man een
bankgebouw binnen te dringen!

— Die honderd man zullen politie-agenten zijn! zeide
Raffles eenvoudig.

Charly schudde het hoofd.

— Dan nog acht ik het onmogelijk. Maar ik zie het
al, je bent toch niet van je plan af te brengen. Ik kan
evengoed mijn mond houden.

Raffles glimlachte.

— Daarin zou je wel eens gelijk kunnen hebben. Het
plan is werkelijk niet zoo krankzinnig als jij meent.
Maar daarover hebben wij nu genoeg gepraat, over de
bijzonderheden spreken wij nog later. De hoofdzaak is,
dat wij ons meester maken van het lid van de bende,
opdat ik zijn plaats zal kunnen innemen.

Charly zuchtte.

Hij begreep wel dat het volkomen overbodig zou zijn
te trachten zijn meester tot andere gedachten te bren-
gen.

Deze had zich eenmaal iets in het hoofd gezet en hij
zou niet rusten voor hij het ten uitvoer had gebracht —
voor zoover dit menselijkerwijs mogelijk was.

— En hoe denk je dien man in handen te krijgen?
vroeg hij.

— Wij gaan hem aanstonds arresteren. De kerel zal

wel voldoende op zijn kerfstok hebben om dien maat-
regel te rechtvaardigen.

— En waar laten wij hem?

— Hij moet opgesloten worden in den kelder van
het huis in de Victoriastreet, daar is hij veilig.

— Zal hij geen misbaar maken?

— Wij zullen hem een weinigje bedwelmen.

— Maar de bureu?

— Die zullen denken dat wij een kennis binnenbren-
gen, die misschien een weinig boven zijn theewater is.

— En wanneer moet dat gebeuren?

— Liefst zoo spoedig mogelijk, want ik moet na-
tuurlijk eenige speelruimte hebben om mijn plan voor
te bereiden.

— Maar nu nog iets, Edward, riep Charly uit. Ik
stel je talenten zeer hoog, maar zullen de leden van de
bende der Raven evenzoo denken over de gaven van
den bandiet, dien jij denkt te vervangen?

Raffles haalde de schouders op.

— Met een grooten mond doet men bij die lieden al
heel veel. Als ik hun het plan van de goudstaven voor-
leg, dan zul je eens zien dat zij als het ware om mij
zullen vechten.

Onder het spreken had Raffles zich reeds weder in
een nieuwe vermomming gestoken.

Hij zag er nu uit als een rechercheur in politiek.

Uit een lade van een in den wand verborgen kastje
had hij twee insignes genomen en er een aan Charly
toegeworpen.

— Kom, haast je wat — wij hebben niet veel tijd te
verliezen, zeide hij tot den jongen man.

— Je blijft dus bij je plan?

— Mijn hemel, dat moet ik wel, want het is immers
nog niet ten uitvoer gelegd.

Tegen die redeneering viel niets in te brengen, dat
begreep Charly wel.

Hij begon zich dus ook op zijn beurt te verkleeden
en spoedig was ook zijn uiterlijk geheel veranderd.

Terwijl hij hiermede bezig was, had Raffles zijn
trouwen chauffeur Henderson met enkele woorden op de
hoogte gebracht.

Toen de beide mannen gereed waren en zich van een
stel boeien en eenige revolvers voorzien hadden, bega-
ven zij zich door het park naar de garage, waar Hen-
derson reeds een van de auto's in gereedheid had ge-
bracht, die steeds voor dergelijke doeleinden klaar
stonden.

Henderson had zich een zeer grooten automobiëlbril voor het gelaat gebonden en den grooten kraag van zijn livreejas opgeslagen, zoodat er weinig van zijn gezicht te zien viel.

Raffles gaf hem het adres op en beval hem eenige huizen van te voren stil te houden.

Nadat Charly zich overtuigd had, dat de weg geheel vrij was en er niemand in de zijstraat te zien was, hetgeen dan ook zoo goed als nooit gebeurde, stapten de beide mannen snel in de auto, welke Henderson naar buiten reed.

De reusachtige chauffeur sloot daarna de deuren van de garage, sprong weder achter het stuurwiel en de wagen schoot snel weg.

Een half uur later reed zij de Wyndhamstreet in.

Zij sprongen uit de auto, en liepen, terwijl zij zich dicht tegen den muur drukten, naar het huis, waarin Raffles dienzelfden morgen het lid van de bende der Raven had zien verdwijnen.

Ook nu stond de deur weder open.

Zonder zich te bedenken liepen de beide mannen zoo snel zij konden de vier trappen op, terwijl zij zoo weinig mogelijk leven maakten.

Het was namelijk van belang, dat de arrestatie zonder opzien te baren plaats had, daar anders het nieuws al te spoedig in de buurt bekend zou zijn en misschien ook aan het „bestuur“ van de bende ter oore zou komen.

Spoedig hadden zij de vierde verdieping bereikt.

Zij liepen op hun teanen naar een van de beide deuren die op het portaal uitkwamen en Raffles wierp een blik door het sleutelgat.

Dat wel zeggen hij trachtte dit te doen, want het was duidelijk dat de sleutel van binnen op het slot stak.

Raffles richtte zich met een ongeduldig gebaar weder op.

Toen scheen hem iets in te vallen.

Hij wees Charly dat hij zich terzijde van de deur tegen den muur moest drukken.

Vervolgens bootste Raffles op voortreffelijke wijze de stem van een oude vrouw na.

Onder aan de trap waren de beide mannen een zeer oud wijf tegen gekomen, die zeer waarschijnlijk in het huis thuis behoorde.

— Buurman maak eens gauw open, er is iets vreese- lijks gebeurd, riep Raffles met de sidderende en kra-

kende stem van een oud menschje, dat in hevigen angst verkeert.

De krijgslist werd met volkomen welslagen bekroond.

De beide mannen hoorden in de kamer een stoel verschuiven, daarna een brommende stem, vervolgens zware schreden, toen draaide de sleutel knarsend in het slot en werd deze voorzichtig op een handbreedte geopend.

Maar een ruimte van tien centimeter was voor een man als de Groote Onbekende ruimschoots voldoende.

De loop van zijn revolver werd er onmiddellijk door- gestoken en zijn rechervoet schoof in de opening.

Tegelijkertijd kwam Charly toesnellen.

De man aan den anderen kant van de deur scheen aanstonds te begrijpen in welk groot gevaar hij ver- keerde.

Hij uitte geen enkel woord, maar zette zich uit alle macht schrap, ten einde de deur dicht te houden.

Maar de strijd was te ongelijk.

Raffles zette zijn schouders tegen de deur en toen ook Charly een handje hielp, moest de man daar bin- nen zich gewonnen geven.

Plotseling trad hij achteruit en liet de deur los, blijk- baar in de verwachting, dat de indringers door de vaart hun evenwicht zouden verliezen en zouden vallen.

Maar ook op deze soort trucs was Raffles verdacht.

Hij richtte zich aanstonds overeind en trad kalm binnen, door Charly op den voet gevolgd.

Aanstonds deed hij de deur achter zich dicht en duw- de den man zijn revolver onder den neus.

— Boeit hem, kameraad! zeide hij op korten toon tot Charly, die zijn boeien reeds te voorschijn had gehaald.

Het volgende oogenblik sloten de sterke stalen ringen om de zware polsen van den bandiet.

Deze wierp een woesten blik op de beide mannen.

— Waarom kom je hier? vroeg hij.

— Dat zul je toch wel gemerkt hebben, mijn waarde! antwoordde Raffles. Natuurlijk om je te arresteeren!

— Voor welk feit?

— Dat zullen ze je op het hoofdkantoor van politie wel vertellen!

— Laat je penning zien!

Zonder te antwoorden sloeg Raffles de lapel van zijn jas op, aan den binnenkant waarvan zijn insigne was bevestigd.

— Dat zal je wel voldoende zijn? vroeg hij vriende- lijk. Wacht, ik zal je pet eens zoeken!

Raffles wierp een blik door het vertrek en had spoedig het hoofddeksel van den man gevonden.

Hij drukte het zijn gevangene op het hoofd en inspecteerde het vertrek eens nader.

De bandiet was blijkbaar in een zeer belangwekkende bezigheid verrast.

Op de tafel lagen namelijk eenige koperen platen en steenen, benevens een paar graveernaalden en eenige bakjes met Koningswater, waaruit voldoende bleek, dat de man zich bezig hield met het vervaardigen van valsche bankbiljetten.

Op een stoel lag een ploertendooder, die er vervaarlijk uitzag en een zwaar boksijzer.

Raffles trad op zijn gevangene toe en onderzocht zijn zakken met de vlugheid van een goochelaar.

Hij bracht wat geldstukken, een revolver, een vlijmscherp geslepen mes en een kleinen bos loopers te voorschijn.

Al deze voorwerpen liet hij in zijn eigen zakken glijden om toen met barsche stem te vervolgen:

— En nu vooruit — wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Grommend gehoorzaamde de bandiet.

Klaarblijkelijk zag hij in, dat ieder verzet hier vruchteloos zou zijn.

Charly ging vooruit en Raffles volgde, met den loop van zijn revolver in de lendenen van den bandiet.

Zoo daalden zij snel alle trappen af, maar niet dan nadat Raffles de deur zorgvuldig weder gesloten had en den sleutel in zijn zak had laten glijden.

Alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat niemand van de bewoners iets scheen te hebben opgemerkt.

Henderson had de auto reeds tot vlak voor de deur gereden en Raffles en Charly hadden niets anders te doen dan snel het smalle trottoir over te steken, met den gevangene tusschen hen beiden in en deze in de auto te doen plaats nemen.

Nauwelijks had Charly het portier dichtgeklapt of de auto zette zich weder in beweging.

De rit duurde nu bijna twintig minuten.

Toen hield de wagen, die zeer snel gereden had, weder stil voor de deur van een eenvoudig huis in de Victoriastreet, hetwelk Raffles somtijds gebruikte wanneer hij een onderneming als deze op touw zette.

Gedurende den rit had de Grooté Onbekende zijn gevangene plotseling een doek voor den neus gebonden, gedrenkt in een stof waarvan de inademing tengevolge

had, dat men niet het gebruik over zijn ledematen verloor, maar met een soort lichte sufheid werd geslagen.

Henderson, die een sleutel had, ging spoedig de huisdeur openen en de gevangene werd binnengebracht, ongeboeid, en toch zonder de minste poging tot verzet.

Hij werd aanstonds gebracht naar een geheimen kelder van het huis, die voor dit doel van te voren in gereedheid was gebracht.

Er werd voedsel voor hem neder gezet, er werd licht ontstoken en nu begonnen Raffles en Charly den bandiet, die zich als een kind liet behandelen, van zijn bovenkleederen ontdoen.

— Het heeft nog dit voordeel, zeide Raffles glimlachend, dat hij het nu wel niet in zijn hoofd zal krijgen, met zoo weinig kleederen aan te ontvluchten en haal nu eens spoedig een spiegel en mijn kistje met schminkartikelen hier opdat ik aanstonds den prachtige boevenskop van onzen vriend kan namaken.

Charly snelde weg en kwam even later met het verlangde terug.

Bij het licht van de groote electriche lamp in de zoldering van deze zonderlinge cel, die haar bijna daghelder verlichtte, begon Raffles opnieuw zijn gelaat een algeheele verandering te doen ondergaan.

Voor er een half uur verstreken was vertoonde zijn gelaat een werkelijk treffende gelijkenis met het uiterlijk van zijn slachtoffer.

Aileen het haar moest nog veranderd worden, maar in zijn geheime kleedkamer had Raffles pruiken en overvloed, waarbij er zeker een zou zijn, die in overeenstemming zou zijn met het hoofdhaar van den bandiet.

— Zouden wij hem niet boeien? vroeg Charly, toen beiden zich gereed maakten om de cel weder te verlaten.

— Dat is volstrekt niet noodig, antwoordde Raffles. Wij moeten den man niet meer plagen dan volstrekt noodig is, al geloof ik dat hij een zeer gevaarlijk booswicht is. De wanden van deze cel zijn zeer dik, en als hij de deur weet open te krijgen zonder een enkel instrument bij zich dan is hij veel knapper, dan waarvoor ik hem houd. Bovendien is hij half versuft en hij zal geen oogenblik op het denkbeeld komen dat hij wel eens zou kunnen trachten om zich te bevrijden. En kom nu mede, want het is tijd.

De beide mannen verlieten de ondergrondse cel en Raffles sloot de zeer zware stalen deur, die bovendien

met drie bouten, die er dwars overheen liepen, verzekerd werd.

Zij stegen snel de hooge steenen trap weder op en verlieten het huis weder.

Henderson stond met de auto te wachten.

Zij stapten in, nadat Raffles zijn chauffeur een kort gefluisterd bevel had gegeven.

HOOFDSTUK III.

De strijd om de macht.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht van denzelfden dag.

Donkere gedaanten sloopen uit alle richtingen naar een klein wijnhuis in de Howardstreet, waar zij een voor een verdwenen, na er zich zorgvuldig van te hebben overtuigd, dat er zich geen agent in de nabijheid bevond.

Zoodra zij in de gelagkamer waren, wisselden zij een geheimzinnig teeken met den kroegbaas achter zijn toonbank staande en begaven zich dan naar een lage, half achter een houten trap verscholen deur, waardoor zij een voor een verdwenen.

Door eenige geheime gangen bereikten zij vervolgens een zeer donkere binnenplaats, die zij dwars overstaken om ten slotte een vervallen steenen loods binnen te dringen, vanwaar een geheime ondergrondsche gang naar de vergaderzaal voerde van de beruchte bende der Raven, een der meest gevreesde van geheel Londen, ja, van geheel Engeland zelfs, en die slechts geëvenaard werd door de bende der Zwarte Hand, die te New-York haar hoofdzetel heeft, en die van den Koperen Driehoek, waarvan zich het hoofdkwartier te Rome bevindt.

Al deze geheime misdadigersgenootschappen echter vormden slechts een onderdeel van de groote organisatie aan welker hoofd geruimen tijd professor Shydrift had gestaan, de man die niet lang geleden door toedoen van den Grooten Onbekende om het leven was gekomen.

Nog steeds was zijn plaats onvervuld gebleven.

Velen dongen naar de eer, Engelschen, zoowel als Franschen, Russen en Spanjaarden, Costenrijkers en

Italianen.

Thans echter was er nog geen sprake van een verkiezing voor dezen hoogst belangrijken post in de misdadigerswereld, maar betrof het slechts de vervanging van een bendevoofd, dat eveneens een paar weken geleden door Raffles was neergeschoten.

Deze verkiezing was echter in haar soort van even groot belang, daar er aan den post van chef eener bende groote voordeelen verbonden waren.

De chefs en nog eenige andere uitverkoren en zeer bekwame leden der bende, waren ten allen tijde de eenigen geweest, die van aangezicht tot aangezicht hadden mogen beraadslagen met Professor Shydrift, den koning der misdadigers.

Zij maakten meestal de plannen op voor een of ander stoutmoedig misdrijf, en aan hen kwam meestal steeds het leeuwenandeel in den buit.

Omstreeks half een waren er omstreeks zestig mannen en ook een tiental vrouwen, de meesten nog zeer jong, in de geheime vergaderzaal bijeen.

De meesten stonden in groepjes op gedempten toon met elkander te praten en het was duidelijk, dat bij allen de aanstaande verkiezing het onderwerp van het gesprek uitmaakte.

Dicht bij een der korte wanden van het langwerpige vertrek stond, op een kleine verhooging, een met een zwart laken overdekte tafel.

Daarachter hadden zes mannen plaats genomen.

De zevende plaats, die van den voorzitter, was echter ledig.

Bij ieder uiteinde van deze lange tafel stond een koperen kandelaar, voorzien van drie kaarsen. die de ge-

zichten des zes bestuursleden met een rood schijnsel overgoten.

In het midden van de tafel stond een zeer groote koperen bloemvaas, die waarschijnlijk aanstonds zou dienen om de stembriefjes op te nemen.

Een der bestuursleden had een dikke blocnote voor zich liggen, waarvan alle blaadjes genummerd waren.

Telkens opnieuw ging een van de deuren in het vertrek open om toegang te verlenen tot een of meer nieuwe leden.

Eindelijk waren er ongeveer tweehonderd personen aanwezig.

Nu stond een der bestuursleden op en dadelijk zweeg het doffe stemmenrumoer, dat tot dusverre het vrij groote vertrek gevuld had.

De zware stem van den man achter de tafel klonk nu duidelijk door de stilte:

— Makkers! Gij allen weet de beteekenis van onze bijeenkomst hier! Ik geloof dat ik daaromtrent kort kan zijn! Een paar weken geleden is onze chef, Tijger, die zijn naam zoo met eere droeg, gevallen door de hand van den driemaal vervloekten John Raffles.

Een dof gemompel van haat en woede ging uit de vergadering op.

— Ik bemerk dat gij evenzoo denkt over deze zaak, als ik! vervolgde de spreker. Laat ik u verzekeren, dat onze rekening met den Grooten Onbekende nog niet ver-effend is en dat hij zwaar zal boeten voor alles wat hij jegens ons genootschap misdreven heeft...

— Wanneer wij hem maar eerst in handen krijgen! riep een ruwe stem uit de vergadering.

Allen wendden het hoofd om naar den man, die deze gevaarlijke woorden had durven uiten.

Hij die zoo gesproken had, was Joseph Hadow, bijgenaamd Zwarte Jeff!

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen na deze opmerking.

De man achter de bestuurstafel, die zooveen het woord had gevoerd, keek Zwarte Jeff met duisteren blik aan.

— Als ik mij niet vergis, ben je mij zooveen in de rede gevallen! Je hebt een opmerking gemaakt, die ons allen moet grieven! Pas op je woorden, Zwarte Jeff, dat is alles wat ik je te zeggen heb!

Weer steeg een gemompel uit de menigte op, dat blijkbaar bedoeld was als instemming.

Het bestuurslid vervolgde:

— Het is waar, dat John Raffles ons reeds eenige malen door de vingers geglipt is, op een waarlijk raad-selachtige wijze! Het is waar dat hij over bijzondere middelen beschikt, waarvan wij ons geen voorstelling kunnen vormen. Het is waar, dat hij tot dusverre de sterkste is geweest! Dat alles erkennen wij — maar des te vreeselijker zal ook onze wraak zijn, als hij eenmaal in onze handen is. En als Zwarte Jeff evengoed menschevanger was, als hij valsche bankbiljetten maakt, dan hadden wij hem misschien reeds gevat! voegde hij er op schamperen toon aan toe.

— Wat niet is, kan nog komen! riep Zwarte Jeff uit. Als men mij mijn gang laat gaan, dan zal ik je dien John Raffles nog wel eens in handen leveren!

— Zoo? En wanneer denk je dat dan wel te doen?

— Zoodra ik jullie opperhoofd ben!

Het is onmogelijk den indruk weer te geven, dien deze stoutmoedige woorden verwekten.

Luide kreten van verbazing, schrik en afkeuring, maar ook sommige toejuichingen werden overal gehoord.

De man die tijdelijk het voorzitterschap waarnam, moest eenige malen luid met zijn zwarten hamer op de tafel kloppen, voor de vergadering weder tot kalmte was gekomen.

Inderdaad, zoiets had zich nooit voorgedaan, zoolang de bende der Raven bestond.

Zwarte Jeff had inbreuk gemaakt op gebruiken die door gewoonte, wet waren geworden.

Zoodra het weder stil was geworden, vervolgde de spreker achter de tafel op dreigenden toon:

— Ik geloof dat Zwarte Jeff te diep in het glas heeft gekeken en hij zou misschien wel beter gedaan hebben, als hij dat voor een gelegenheid als deze had nagelaten. Het is nu geen tijd om te gekscheren. Ik vervolg nu mijn rede: wij zijn hier bijeengekomen om een plaatsvervanger te kiezen voor Tijger, die ons op zoo noodlottige wijze ontvallen is! Onze vergadering is ruimschoots voltallig en heeft dus volgens de statuten het recht om een nieuwen leider te kiezen! Gij allen zult aanstonds een voor een voor onze bestuurstafel treden en voorzien worden van een blanco stembiljet, dat gij moet invallen met den naam van een onzer leden, die minstens drie jaren tot onze bende behoort en minstens aan tien inbraken heeft deelgenomen. Hij die de meeste stemmen op zich vereenigt wordt tot Chef uitgeroepen. Ik behoef u zeker de namen niet eens te noemen van

de tien of elf mannen, die dus voor een benoeming in aanmerking komen.

— Houdt toch op met dien dwazen en overtolligen rommel! klonk weer de ruwe stem van Zwarte Jeff. Ik zeg u dat ik geen grappen maak — ik stel mij zelf als uw leider voor.

De man achter de bestuurstafel verhief zich in zijn volle lengte.

— Nu is het genoeg! riep hij uit. Je bent of dronken, of gek. Je bent pas twee jaren lid van onze bende, en je hebt pas aan vier inbraken deelgenomen, voor de rest deed je niets anders dan valsche munt maken. Hoe durf je de vergadering ophouden door je zotte voorstellen?

— Dat durf ik, omdat ik in mij de capaciteiten voel, om jullie leider te zijn! riep Zwarte Jeff uit, terwijl hij op een stoel sprong en zijn gespierde armen uitstrekte. Hier sta ik! Hij die een man met goede hersens, ondernemingsgeest en durf tot zijn chef wil hebben, brenge zijn stem op mij uit en laat ik jullie maar aanstonds zeggen dat ik een plan voor een reusachtige onderneming op touw heb gezet, waarvan jullie echter nuchter zult blijven, als ik hier niet vertrek als jullie hoofd!

Deze woorden verwekten een groot tumult.

De man achter de tafel was nogmaals opgesprongen en schreeuwde daar bovenuit:

— Als je niet aanstonds zwijgt, Zwarte Jeff, zal ik je persoonlijk eens komen toonen dat men hier niet ongestraft handelt tegen de bevelen van een lid van het bestuur.

Maar nu klonk een andere stem in een hoek van het vertrek:

— Laat hem uitspreken! Wij zijn allen gelijk! Iedereen heeft evenveel recht om zich candidaat te stellen voor het Leiderschap.

Verschillende aanwezigen hieven een instemmend gebul aan.

Blijkbaar waren de partijen verdeeld en het moest Zwarten Jeff wel duidelijk worden, dat de man achter de tafel waarschijnlijk zelf een diergenen was, die zich beschikbaar wenschten te stellen als chef van de bende.

Gedurende eenige oogenblikken werd er luid en driftig door elkaar gesproken.

Maar aanstonds trad er weder een stilte in, toen de waarnemende voorzitter zijn hamer met een harden slag op tafel liet neerkomen.

— Als ik het wel begrepen heb, mannen, schreeuw-

de de voorzitter, dan zijn er onder u die Zwarten Jeff zoo zonder meer als chef zouden willen kiezen.

— Waarom niet? schreeuwden er een paar stemmen. Hij is sterk en of hij nu niet aan de voorwaarden voldoet, hindert zoo erg niet. Vergeet ook niet, dat hij een goeden slag weet te slaan.

— Dat kan hij wel zeggen, riep de man achter de tafel uit, die in de wandeling de Rus werd geheeten, misschien omdat zijn gelaat met den platten neus, de uitstekende jukbeenderen, de breede kaken, en het lange vierkant afgeknipte haar, veel aan dat van een Rus deed denken, ofschoon de bakermat van Jim Hooper aan de Theems had gestaan.

Met luider stemme herhaalde hij eens:

— Dat kan hij wel zeggen. En bovendien, al was het waar, dan zou hij toch nog verplicht zijn zijn plannen mede te deelen aan het hoofd.

— Maar dat is er immers nog niet, schreeuwde Zwarte Jeff! Als ge mij kiest is er wel een, en dan krijg je het plan vanzelf te hooren.

Een gemompel van instemming klonk.

Blijkbaar begrepen de meesten dat er logica school in de opmerkingen van Zwarte Jeff.

De oogen van Jim Hooper, bijgenaamd de Rus, schoten vonken.

Er kwam een boosaardige, valsche trek om zijn dikke lippen.

Onder zijn laag neerhangende wenkbrauwen uit, keek hij Zwarte Jeff met een woesten blik aan.

Toen het weder stil was geworden, zeide hij:

— Ik zie nu hoe de zaken staan. Je invloed op de makkers schijnt grooter te zijn dan ik dacht, Zwarte Jeff. Welnu dan, ik wil er op mijn beurt rond voor uit komen, dat ik eveneens gaarne als jullie hoofd zou zijn opgetreden. Er waren buiten mij maar drie of vier candidaten, die in aanmerking zouden komen, maar daar was jij niet bij. Het verbaast mij, dat je op het laatste oogenblik jezelf op den voorgrond schuift.

Zwarte Jeff haalde de schouders op.

— Het is een inval, als iedere andere, riep hij onverschillig. Maar ik heb goed gehoord wat je daar zeide, Hooper. Welnu, wij kunnen ons heel wat moeite besparen als de mannen tusschen ons beiden beslissen. Ik ben ervan overtuigd, dat de andere drie of vier candidaten zich wel terug zullen trekken — vooral als ik er aan toevoeg, dat je met geld en goede woorden

heel wat zieltjes hebt gekocht, zoodat je benoeming zoo goed als zeker was.

De Rus wierp Zwartens Jeff een blik vol haat toe.

Het was duidelijk, dat deze maar al te goed had geraden.

Hier en daar hoorde men kreten van afkeuring en verontwaardiging in de zaal.

Alle mannen die hier vereenigd waren behoorden tot het uitvaagsel der maatschappij.

Een voor een hadden zij reeds verscheidene misdaden op hun geweten en velen hunner hadden bloed vergoten.

En toch verhieven deze moordenaars en dieven luide hun stem tegen alle oneerlijkheid, zoodra die gepleegd werd jegens en onder elkaar.

De Rus zag aanstonds, dat hij terrein begon te verliezen.

Maar zijn plan was reeds gemaakt.

Hij rekende op zijn geweldige lichaamskracht om zijn tegenstander het veld te doen ruimen.

Weder sloeg hij den zwaren hamer op het tafelblad om stilte te verkrijgen en riep toen uit:

— Mannen. Ik heb maar één antwoord op de lage aantijging van Zwartens Jeff. Hij zal mij die beschuldigingen nu aanstonds waar maken. Het gaat dus tusschen ons beiden. Vindt jullie goed, dat degeen die in een eerlijken strijd tusschen ons beiden overwint, chef van de bende der Raven wordt?

Dadelijk ging er een gebrul van goedkeuring op.

Een tweegevecht was tusschen deze mannen een zeer gewone zaak, ofschoon meestal eene vrouw de aanleidende oorzaak daarvan was.

Zij waren echter allen bereid den overwinnaar als hun meester te erkennen.

Indien zij hadden moeten kiezen zouden de stemmen waarschijnlijk verdeeld zijn tusschen den Rus en Zwartens Jeff.

De eerste stond bekend als een sterk en schrander man, die reeds aan talrijke inbraken had deelgenomen en die de rechterhand was van Tijger, het bendehoofd dat door Raffles was neergeschoten, terwijl de tweede zich naam had weten te maken door zijn sluwheid, zijn vlugheid en zijn meesterschap in het uitdenken van allerlei plannen.

Het was dus geen wonder dat zij allen instemden met het plan in een tweestrijd te laten beslissen, wie voortaan hun meester zou zijn.

Zonder zelfs het instemmend antwoord af te wachten van Zwarte Jeff, begonnen de bandieten in het midden van de zaal een kring vrij te maken, die als worstelperk zou dienen.

De tien aanwezige vrouwen drongen naar voren om toch vooral niets van het schouwspel te verliezen.

Zwarte Jeff was kalm van zijn stoel gekomen, had een sigaret aangestoken en baande zich nu een weg door de mannen naar de opgehouden plek.

De partijgangers van den Rus glimlachten stil voor zich heen.

Zij kenden de kracht van Zwartens Jeff, evengoed als die van den Rus, en zij wisten wel dat de eerste niet tegen Jim Hooper was opgewassen.

De bendeleden echter die niet zeer gesteld waren op den Rus, en het veel liever eens met Zwartens Jeff hadden geprobeerd, hoopten dat deze een goeden avond zou hebben en erin zou slagen zijn krachtigen tegenstander te overwinnen. De twee vijanden kwamen bijna tegelijkertijd op de cirkelvormige open plek in het midden van de zaal aan.

Reeds hadden zich vier leden van de bende gevormd tot een soort jury, die zou hebben te beslissen, of alles eerlijk in zijn werk ging.

— Hoe vechten wij eigenlijk? vroeg Zwarte Jeff, terwijl hij langzaam zijn colbert uittrok.

— Je kunt het juist uitzoeken, zooals je het hebben wilt, mijnheer Jeff, zeide Hooper grinnkend. Je kunt boksen, je kunt worstelen, maar als je dat liever hebt, kunnen wij ook wel met het mes vechten.

— Wel, wij zouden het een na het ander kunnen, merkte Zwarte Jeff bedaard op.

— Het een na het ander? herhaalde Hooper, terwijl hij zijn tegenstander van top tot teen met een verachtelijken blik mat. Denk je dan dat je nog zult behoeven te boksen als de worstelpartij achter den rug is?

— Je kunt het nooit weten, Hooper, zooals Bernard Shaw zegt, antwoordde Zwarte Jeff rustig.

Hooper keek zijn vijand nieuwsgierig en achterdochtig aan.

— Je bent geleerd en met jezelf ingenomen geworden in den laatsten tijd, merk ik, zeide hij op grimmigen toon. Nu, wij zullen doen wat je waard bent.

De toeschouwers hadden zich nu zoo ver mogelijk teruggetrokken.

Zij, die niet goed konden zien waren op stoelen geklauterd, om toch vooral niets van den strijd te missen.

Hooper had zijn lichaam tot aan den gordel ontbloot, zoodat zijn breede borst en zijn zware armen met de rollende spieren zichtbaar werden.

Verbaasd keek hij naar Zwarte Jeff, die er zich toe bepaald had zijn jasje, vest en halsdoek af te doen.

— Worstel je tegenwoordig in je hemd? vroeg de Rus verbaasd.

Zwarte Jeff haalde de schouders op.

— Ik ben een beetje verkouden, zeide hij luchtig.

Hooper stiet een kort lachje uit.

— Het zal niet in je voordeel zijn, mijn waarde, maar je moet het zelf weten, zeide hij.

— Je bedoelt, dat je een beetje meer houvast aan mij hebt, dan ik aan jou? Och, dat maakt niet zooveel uit.

— Zou je denken? Nu, we zullen wel zien.

De beide mannen stelden zich tegenover elkaar in het midden van de open plek op.

Er was nu niets meer in de zaal te hooren, dan de ademhaling van de toeschouwers, die in spanning toekijken.

— Vooruit maar! riep de man, die als aanvoerder van de jury fungeerde.

De beide mannen wierpen zich op elkaar.

Spoedig hadden de partijgangers van den Rus gelegenheid te over om op te merken, dat Zwarte Jeff zich dien avond al in een bijzonder goede conditie bevond.

Wel had Hooper hem aanstonds met zijn krachtige armen vastgegrepen, maar door een ongelooflijk vlugge wending, was zijn tegenstander hem reeds ontsnapt, voor hij het goed en wel begreep en had Zwarte Jeff hem op zijn beurt, als ware hij een veertje opgetild en op den grond gesmaakt.

Het werd al spoedig duidelijk — Jim Hooper had zijn ontzaggeijk gewicht en zijn verbazende spierkracht misschien voor, maar Zwarte Jeff won het ver van hem wat vlugheid en lenigheid betreft.

De beide tegenstanders worstelden nog geen halve minuut of reeds stegen overal kreten van aanmoediging op.

Tot tweemaal toe hieven de aanhangers van Jim Hooper een gebrul van zegepraal aan, toen zij meenden, dat deze zijn tegenstander reeds met beide schouders op den houten vloer had gedrukt.

Maar beide keeren juichten zij te vroeg!

Zwarte Jeff maakte een brug zooals een beroepswor-

stelaar het hem zeker niet verbeterd zou hebben, gooide zijn beenen met een zwaai opwaarts en kwam weder in een positie te liggen, die de partijgangers van den Rus een kreet van teleurstelling ontlokte.

Plotseling stond Zwarte Jeff op. De Rus, wellicht meenende dat zijn tegenstander uitgeput raakte, kwam hijgend en met fonkelende oogen op hem af met uitgestoken handen.

Zwarte Jeff wachtte hem kalm af, greep hem toen even onder de oksels om het middel, tilde hem als een kind van den grond, zwaaide hem een halve slag rond, tuimelde met hem op den vloer — en door een „halven Nelson”, die waarschijnlijk in iedere turnzaal luid applaus zou hebben verwekt, legde hij den Rus keurig op beide schouders.

De jury moest het feit wel constateeren!

Een lange kreet van verbazing en bewondering steeg uit de zaal op.

Zooiets had men nog nooit gezien!

Er was onder de bendeleden niemand die het in het worstelen tegen Hooper uithield en Zwarte Jeff had het al menigmaal afgelegd tegen bendeleden, die in het worstelen verre de mindere waren van Jim Hooper.

Zwarte Jeff stond op en langzaam kwam ook de Rus met een somberen blik van haat in zijn oogen weder overeind.

De voorzitter van de jury kwam naar den Rus toe en vroeg met luider stem:

— Jim Hooper, erken je, dat je geslagen bent?

De aangesprokene knikte.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Ik moet wel! En nu heb ik er spijt van, dat wij maar niet met het boksen begonnen zijn!

Maar Zwarte Jeff was dadelijk een en al gedienschtigheid.

— O, als het je daarom te doen is Jim, dan beschouwen we de worstelpartij eenvoudig als niet geldig!

De partijgangers van den Rus, die blijkbaar zeer weinig waardeering hadden voor de edelmoedigheid van dit voorstel, haalden verlicht weder adem.

In het boksen was Jim Hooper den bendeleden zeker verreweg de baas.

Maar toch gevoelden zij eenige onrust toen zij hun man aanzagen en daarop een blik wierpen op Zwarte Jeff.

Want Jim Hooper hijgde en steunde als een blaasbalg, terwijl het zweet hem van het gelaat droop, ter-

wijl Zwarte Jeff daar zoo kalm zijn sigaret stond te rooken, alsof hij zoo juist was binnengetreden.

Er trilde geen spier aan hem, zijn ademhaling ging rustig en zelfs zijn haar scheen weinig door de war te zijn geraakt door de worsteling.

Alleen zijn hemd vertoonde hier en daar een scheur, maar dat was dan ook alles.

— Nu, als Zwarte Jeff er vrede mee neemt, zeide de voorzitter van de jury, dan moeten wij er ons in schikken, maar hij heeft anders eerlijk gewonnen. Vooruit dan maar, mannen!

— Zonder handschoenen? vroeg Zwarte Jeff verbaasd.

— Boks jij met handschoenen aan? vroeg Jim Hooper grimmig. Dat is wat nieuws. Sedert wanneer vechten wij hier met iets anders dan met de bloot vuist?

Zwarte Jeff beet zich even op de lippen.

Toen haalde hij de schouders op en zeide:

— Zooals je wilt!

Hij deed snel een gouden ring af, dien hij aan de linkerhand droeg, liet hem in zijn zak glijden en zette zich in postuur.

De worstelwedstrijd mocht kort geduurd hebben — hij was nog lang vergeleken bij de bokspartij!

De Rus kreeg nauwelijks gelegenheid een paar uitvallen te doen.

De eerste stoot van Zwarte Jeff trof hem in de maagkuil en zond hem tegen de eerste rij toeschouwers, die hem als een kaatsbal terugwierpen.

De tweede raakte hem zoodanig onder de kin, dat hij duizelde, en de derde trof hem met zoo'n kracht tegen het linkeroog, dat hij nogmaals achteruit tuimelde, met een gebrul van woede en pijn.

Tot woede geprikkeld stormde Jim Hooper, met een oog dicht, op zijn tegenstander toe, die hem rustig afwachtte en hem met een welgerichten slag tegen de kaak voor de laatste maal tegen den vloer zond, waar de Rus bewegingloos bleef liggen.

HOOFDSTUK IV.

Het plan.

Even kalm als hij ze had uitgetrokken, trok Zwarte Jeff zijn goed weer aan.

Er bewoog geen spier op zijn gelaat.

Toen barstte er een groot gejuich uit, dat zeker de aandacht van de politie zou hebben getroffen, als de vergaderzaal zich niet diep onder den grond had bevonden en omringd ware geweest door een aantal huizen, waarvan de bewoners zeker de boeven niet zouden verraden, uit vrees, of uit mdeplichtigheid.

Van alle kanten drong men om Zwarte Jeff heen en bijna niemand bekommerde zich om Jim Hooper.

Slechts een der vrouwen trad op hem toe, na een blik vol haat op Zwarte Jeff te hebben geworpen en sleepte hem met behulp van een der bendeleden naar een hoek van de zaal, waar zij hem spoedig weder tot bewustzijn had gebracht.

Het moet gezegd worden dat Jim Hooper er erbarmelijk uitzag: zijn bovenlip was hevig opgezwollen en bloedde, zijn linkerwenkbrauw was opengereten en het oog was geheel dicht, en zijn neus was eveneens sterk opgezwollen.

Verscheidene bendeleden omringden Zwarte Jeff en drukten hem hartelijk de hand.

Toen het weer ongeveer stil was geworden, namen de bestuursleden weder achter de tafel plaats, waarop een hunner opstond en met luider stemme riep:

— Makkers, in een eerlijken strijd heeft Zwarte Jeff den Rus overwonnen. Daar Hooper zelf had goed gevonden, dat de winner tot chef zou worden uitgeroepen, is Zwarte Jeff dus van dit oogenblik af, aanvoerder van de Bende der Raven. En het is maar goed, dat het niet op een gevecht met het mes is gekomen, anders vrees ik zeer, dat de Rus van zijn blauw oog nooit of nimmer last meer zou hebben!

Een gebrul van vreugde steeg in de zaal op.

Het was duidelijk dat Zwarte Jeff aller harten had gewonnen met de korte en krachtige wijze, waarop hij zijn tegenstander had verslagen.

Het nieuwgekozen hoofd sprong op een stoel en vandaar op een kleine tafel.

Dadelijk trad er stilte in.

Men begreep dat het pas gekozen bendehoofd het woord wenschte te voeren.

— Mannen! Als ik zoo het oog eens over jullie laat heen dwalen, dan moet mij de eerlijke bekentenis van het hart, dat ik zelden zulk een verzameling kostelijke boeventronies bijeen heb gezien!

— Bravo, bravo! riepen er een paar, die dit blijkbaar als een hartelijk gemeend compliment opvatten.

— En ik ben zeker, zoo vervolgde Zwarte Jeff met stemverheffing, dat jullie uiterlijk een getrouwe afspiegeling is van jullie inborst! Waar ergens zou wel in geheel Londen, ja, in geheel Engeland een bende te vinden zijn, die het in listigheid, boosaardigheid, ondernemingsgeest, en schurkachtigheid wint van de bende der Raven? Nergens, zeg ik u! Gij zijt meester-boeven! Gij zijt, als ik het zoo noemen mag, het uitschot der maatschappij! Als gij het woord schuim echter liever op u zelve toepast, dan moogt gij dat gerust doen, want ook die uitdrukking is ten volle van toepassing op de mannen die ik thans onder mijn onmiddellijke bevelen heb gekregen.

Een schelle vrouwenstem riep op dat oogenblik:

— Ik geloof waarachtig, dat hij ons uitscheldt!

Maar onmiddellijk werd zij overstemd door het geschreeuw van de mannen, die luidkeels brulden:

— Bravo! Leve onze chef! Hij weet wat wij waard zijn!

— Ja, mannen, dat weet ik! riep Zwarte Jeff vol geestdrift uit. Gij zijt boeven, zooals men er maar weinig vindt! Gij deinst nergens voor terug! Tot dusverre zijt gij de politie nog steeds ontsnapt, maar waarschijnlijk zal er wel eens een dag komen, dat gij allen gegrepen wordt, en dan wacht de helft onzer de galg!

Deze mededeeling scheen de geestdrift toch wel eenigszins te bekoelen.

Een dof gemompel van afkeuring ging door de aanwezigen.

Maar Zwarte Jeff scheen het niet eens op te merken en vervolgde op vroolijken toon:

— Maar op het oogenblik hangt gij er nog niet aan, en ik hoop dus, dat wij geruimen tijd genoegelijk samen zullen werken. Ik ledig dit glas bier op uw aller welzijn en ik hoop bij u te blijven zoolang de Duivel u nog niet in zijn klauwen heeft.

Met deze woorden bracht Zwarte Jeff het glas bier aan zijn lippen, hetgeen hij zich zooeven had laten inschenken.

Nu ging er een luid gejuich op.

Van verschillende zijden drong men om den stoel heen, waarop Zwarte Jeff nog steeds stond.

— En nu het plan, riepen er eenigen. Je hebt ons een plan voor een inbraak beloofd.

Zwarte Jeff hief kalmeerend de hand op.

— Houdt je maar kalm, mannen, daar kom ik aanstonds op. Maak eens wat ruimte, dat ik van mijn stoel kan komen. Maar eerst een vraag. Ik ben dus jullie chef?

— Ja, dat ben je. Leve onze chef, leze Zwarte Jeff! werd er geroepen.

De bandieten maakten wat plaats en het pas gekozen bendehoofd sprong van zijn stoel.

Hij liep regelrecht naar de bestuurstafel, ging op de plaats van den voorzitter zitten en nam den hamer ter hand, alsof hij zijn geheele leven niets anders had gedaan.

Het volgende oogenblik viel de zwarte hamer met een daverenden slag op het tafelblad neer.

Aanstonds ontstond er stilte.

Als bij instinct hadden de mannen begrepen, dat zij thans hun meester hadden gevonden.

Zwarte Jeff keek de zaal eens rond.

Snel vloog een minachtend glimlachje over zijn gelaat.

Toen hernam hij:

— Mannen! Het is mij uit zekere bron ter oore gekomen, dat er reeds morgen een zeer aanzienlijke hoeveelheid gouden staven zal worden opgeslagen in het bankgebouw van de heeren Jessop en Keary. Deze staven vertegenwoordigen ongeveer een waarde van tien miljoen pond sterling.

Het nieuwe bendehoofd hield even op om te zien, welken indruk zijn woorden zouden maken.

Er ging een lange zucht van verwondering en opwinding door de zaal.

De oogen der boeven schitterden hebzuchtig.

— Die staven, zoo vervolgde Zwarte Jeff, worden overmorgen reeds geëxpedieerd naar een ander land, en als wij ons van een deel daarvan willen machtig maken, zouden wij dus morgen onzen slag moeten slaan.

Weer wachtte hij even.

Op de gelaatstrekken van de mannen om hem heen, bemerkte hij op dit oogenblik weinig meer dan de grootste verbazing.

Hier en daar steeg zelfs een gemompel van on geloof op.

De nieuwe chef glimlachte.

— Ik zie het al, zeide hij. Ik geloof dat jullie denkt met een krankzinnige te doen te hebben, nietwaar? Jullie vraagt je af hoe iemand het in zijn hersens krijgt in een bankgebouw na zulk een korte voorbereiding eenige kisten met gouden staven te stelen. En jullie verwondering zal misschien nog toenemen als ik je zeg, dat deze schat morgennacht bewaakt wordt door vijftig goed gewapende politie-agenten.

Het gemompel van verbazing werd sterker.

(Toen riep er een stem achter in de zaal:

— Doe jij het maar alleen, Jeff!

Hier en daar werd om dezen uitval gelachen, maar dit gelach verstierf plotseling, toen Zwarte Jeff langzaam opstond, een geweldige revolver te voorschijn haalde en den man die geroepen had, strak aankeek.

Het volgende oogenblik ging de revolver de hoogte in, het schot ging af en een kogel floot door de zaal, die in den tegenoverliggenden wand bleef zitten, nauwelijks eenige millimeters boven het hoofd van den man, die zich zoo onvoorzichtig had uitgelaten en wiens gelaat doodsbleek was geworden.

Zwarte Jeff stak zijn revolver rustig weer weg, alsof er niets gebeurd was en ging weder zitten.

— Dat was natuurlijk slechts een waarschuwing, mijn waarde! zeide hij bedaard. Ik had bijvoorbeeld den loop een weinig lager kunnen richten, en dan zou je waarschijnlijk de lust wel voorgoed vergaan zijn je chef in de rede te vallen. Laat dit je een les zijn en bedenk, dat mijn revolver altijd zeer los in mijn zak zit.

Met schuwen blik keken de meeste bandieten den pas benoemden chef aan.

Zooiets hadden zij van Zwartten Jeff nooit verwacht!

Het bleek hem echter ernst te zijn, dat konden zij duidelijk merken.

Zwarte Jeff vervolgde nu:

— Een van de heeren maakte zoeven de opmerking, waarschijnlijk als grap bedoeld, dat ik de onderneming maar alleen moest ten uitvoer brengen! Ik kan jullie zeggen, dat ik dat zeker ook wel zou doen als ik kans zag het tegen vijftig agenten op te nemen! Ik vind echter, dat die overmacht wel wat groot is en daarom heb ik besloten, dat wij met minstens honderdvijftig man moeten zijn!

Hij zweeg even en keek den kring opnieuw rond.

Een der bendeleden trad schoorvoetend naar voren en zeide:

— Ik wilde wel een opmerking maken, chef!

— Laat hooren! zeide Zwarte Jeff op vriendelijken toon. Ik ben steeds toegankelijk voor billijke opmerkingen. Zoodra men echter met wat stemverheffing tegen mij spreekt, krijgt de trekker van mijn revolver van die eigenaardige zenuwtrekkingen, welke ik niet anders kan stillen, dan door hem over te halen! Zeg maar wat je op het hart hebt!

— Hoe wil je, om te beginnen, honderdvijftig man zonder opzien te baren naar die bank brengen!

— Die vraag had ik natuurlijk voorzien! antwoordde Zwarte Jeff glimlachend. Het spreekt dan ook vanzelf, dat wij niet met een leger van honderdvijftig man, dat wil zeggen een halve compagnie tegelijk, naar de bank moeten trekken, maar dat wij in zeer kleine groepjes, hoogstens twee of drie man tegelijk, ons naar een plek moeten begeven, van waar wij de achterzijde van de bank kunnen bereiken en ook dan slechts bij kleine afdeelingen.

— Maar de politie zal wachtposten uitgezet hebben!

— Aan de achterzijde zullen er twee op wacht staan, maar ik heb een middel om hen onmiddellijk onschadelijk te maken.

— Dus moet het mes een woordje meespreken? vroeg de bandiet met schitterende oogen.

— Neen, antwoordde Zwarte Jeff kortaf en op koele toon. Ik houd niet van geweld daden, als ik ze even vermijden kan.

— Maar hoe wil je hen dan onschadelijk maken?

— Dat is mijn zaak! antwoordde Zwarte Jeff kortaf. Je kunt er echter op rekenen, dat die beide mannen ons niet zullen hinderen. De verantwoording daarvoor neem ik op mij, en jullie moogt me onmiddellijk weer afzet-

ten, als het blijkt, dat ik me aan grootspraak beschuldigd heb.

— Nu, goed — ik neem aan, dat wij die twee mannen onschadelijk kunnen maken zonder hen te dooden. Maar wat dan verder? Hoe komen wij in het gebouw?

— Door de achterdeur te openen! antwoordde Zwarte Jeff lakoniek.

— Met loopers? vroeg de bandiet op ongeloovigen toon. Denk je met een gewonen looper, zonder dat het opvalt, de achterdeur van het bankgebouw te openen?

— Dat denk ik volstrekt niet! Ik zal een sleutel gebruiken!

— Maar dien hebben we immers niet? riep de bandiet uit.

— Jawel, hier is hij!

Met deze woorden stak de chef zijn hand in den zak en haalde er een splinternieuwen, grooten sleutel uit, dien hij triomfantelijk in de hoogte stak.

Een kreet van verbazing en bewondering steeg op.

De boeven schenen hun oogen niet te kunnen gelooven.

— Is dat de sleutel van de achterdeur en heb jij dien zelf gemaakt? vroeg de bandiet, die tot dusverre het woord gevoerd had.

— Dat heb ik! antwoordde Zwarte Jeff kalm. Vind je het geen goed werkstuk?

Zonder een antwoord op die vraag af te wachten, vervolgde hij:

— Als wij eenmaal binnen zijn, gaat de rest vanzelf. De achterdeur bevindt zich in een vrij stille zijstraat. In die straat, op nauwelijks dertig meter van die deur, bevindt zich een leegstaand huis, van welks slot ik eveneens een afdruk heb gemaakt en dat men bereiken kan door een kleine steeg. In dat huis kunt gij u allen verzamelen, en van daar kunnen wij onzen uitval doen, zoodra de beide agenten overrompeld en onschadelijk gemaakt zijn!

— Alles goed en wel, maar nu de agenten in het bankgebouw!

— Die zijn niet allemaal in de kluis, waar de kisten bewaard worden! Volgens mijn informatie zijn er daar niet meer dan twintig. De andere dertig zijn verdeeld over verschillende vertrekken. Als wij dus rustig en snel handelen, zal het niet moeilijk vallen hen te overmeesteren! Maar ik zeg jullie nogmaals: ik wil niet, dat er bloed vergoten wordt en nog veel minder, dat er dooden vallen!

De bandiet keek het nieuwgekozen bendehoofd verwonderd en spottend aan.

— Sedert wanneer ben jij zoo kieskeurig uitgevallen? vroeg hij.

Zwarte Jeff haalde de schouders op.

— Noem het zooals je wilt! zeide hij. Ik verkies niet, dat wij in die bank een veldslag in miniatuur houden! Bedenk ook, dat men natuurlijk aanstonds dat revolvervuur buiten zou hooren en dat wij binnen tien minuten voor de haaien zouden zijn.

— Dat is tenminste een argument! ging de bandiet voort. Maar — het mes verricht zijn diensten stil en bescheiden!

— Geen revolver en geen mes ook! ging Zwarte Jeff met stemverheffing voort. En denk eraan, dat ik gehoorzaam wil worden, want jullie hebt niet met den eerste den beste te doen! Ik heb wel een middel, waardoor wij ons gemakkelijk van de agenten zullen kunnen meester maken! Ik had dan ook volstrekt niet noodig gehad honderd vijftig man mede te nemen, als er mij niet zeer veel aan gelegen kas de staven met het goud zoo vlug mogelijk naar buiten te brengen, naar de paar vrachtauto's, die ik in gereedheid zal houden! Voor iedere kist zijn minstens twee man noodig, en op die manier zouden wij er toch nog maar vijf en zeventig kunnen buit maken, daar het natuurlijk uitgesloten is, dat wij, als wij het bankgebouw eenmaal verlaten hebben, kalmpjes weder naar binnen wandelen.

De bandiet, die nu dicht bij de tafel genaderd was, krabde zich achter het oor.

Zijn gelaat had een bedenkelijke uitdrukking gekregen.

Zwarte Jeff, die het zag haalde verachtelijk de schouders op.

— Ben je bang? vroeg hij minachtend.

— Bang is het woord niet, maar...

— Geloof je dat het plan onuitvoerbaar is?

— In ieder geval geloof ik, dat het 't brutaalste plan is, waaraan ik nog ooit zal hebben meegewerkt want ik hoop, dat ik van de partij mag zijn. Tijger zou in ieder geval zulk een onderneming nooit op touw hebben gezet.

Weer haalde Zwarte Jeff met een gebaar van minachting de schouders op.

— Tijger was een suffer! zeide hij kortaf.

— Nu, dat is misschien wel wat sterk uitgedrukt...

— Een suffer, herhaal ik! zeide Zwarte Jeff met

stemverheffing. Hij wist nooit iets anders te bedenken dan onnoozele inbraken, die meestal slecht werden uitgevoerd, zonder eenige elegance, en die meestal niet konden afloopen, of hij moest zijn handen met bloed bevekt hebben. Je zult wel zien, dat ik dat anders inricht, maar daartoe is het noodig, dat jullie mij volstrekt en zonder eenige beperking gehoorzaamt! Be loof je mij dat?

— Wij beloven het! riepen alle bandieten als uit één mond.

— Welnu, als ik op jullie rekenen kan, dan zul je zien, dat de zaak op rolletjes zal loopen. Ik zal jullie van te voren nauwkeurig aangeven, waar de twee auto's staan te wachten en wij zullen zelfs eenige malen repeteeren, alsof het een comedievoorstelling gold, zoodat ieder van de honderd vijftig man precies weet, wat hij te doen heeft en op welke auto hij zijn kist moet laden!

— En — waar blijft het goud dan? vroeg de bandiet.

Zwarte Jeff keek den man strak aan.

— Je bent tamelijk nieuwsgierig uitgevallen, goede vriend! zeide hij. Sedert wanneer is het gewoonte, dat men in de bende der Raven dergelijke vragen stelt aan het opperhoofd?

De bandiet mompelde iets onverstaanbaars en hernam toen iets luider:

— Je hebt gelijk, Jeff, het past mij niet daarnaar te vragen! Maar toch — het is zulk een geweldig bedrag, dat er in vijf en zeventig kisten kan zitten, dat je mij die nieuwsgierigheid misschien wel zult willen vergeven!

— Welnu dan, ik wil voor deze gelegenheid een uitzondering maken. Het goud wordt onmiddellijk naar de geheime schatkamer gebracht, waar de smeltoven staat, want het is natuurlijk zaak het gestempelde goud onmiddellijk een gedaanteverwisseling te laten ondergaan! Zoodra het ten gelde gemaakt is, wordt het verdeeld!

Op het hooren van deze tijding hieven de mannen allen een woest gejuich aan.

Toen het weder stil was geworden, hernam Zwarte Jeff:

— Ik kan slechts honderd vijftig man gebruiken! Het is waar, dat zij zich allen aan groot gevaar blootstellen, maar aan den anderen kant, acht ik het billijk, dat degenen die achterblijven ook een zeker aandeel in den buit krijgen!

Weder werd er een woest vreugdegejuich aangeheven.

Nadat de rust weder was ingetreden, vervolgde het bendehoofd:

— Wie er medegaan, zal door het lot beslist worden. Ik wil niemand aanwijzen, want ik ben overtuigd, dat jullie allen evenveel recht zoudt kunnen doen gelden, om mij te vergezellen! Volgt slechts blindelings mijn bevelen en ik verzeker jullie, dat alles goed zal gaan. Ik heb een paar geheime middeltjes, die ik voor mij heb willen houden, tot ik chef zou zijn geworden en waarvan jullie de uitwerking wel zult zien! Bedenk echter, dat ik alleen mannen kan gebruiken, die vlug zijn als herten en stom als visschen.

Zwarte Jeff ging weder zitten en aanstonds werd er een begin gemaakt met de loting.

Een half uur later waren de mannen aangewezen, die aan den gevaarlijken tocht zouden deelnemen.

Het was nu bijna half drie in den morgen.

— Het is tijd om op te breken, mannen! zeide Zwarte Jeff. Voor vannacht hebben wij niets meer te doen. En ik wil je wel bekennen, dat ik naar mijn bed verlang na al deze opwinding.

Druk pratend begonnen de mannen de vergaderzaal te ontruimen.

Binnen een kwartier waren bijna allen verdwenen.

De laatst achtergeblevene was Jim Hooper, de Rus, nog steeds vergezeld door zijn minnares.

Hij was voortdurend in de zaal gebleven, en had vanuit zijn hoek met het eene oog dat nog tot zijn dienst was, zwijgend en woest naar zijn gelukkigen tegenstander gekeken.

Zijn minnares had hem zoo goed mogelijk verzorgd en zijn gezwollen oog met koud water behandeld en daarna verbonden.

Hooper wendde nu een somberen blik naar de deur, waar doorheen Zwarte Jeff zoeven met zijn mannen verdwenen was.

Toen hief hij dreigend de vuist op en siste tusschen de tanden:

— Wacht maar! Ik zal mij wel weten te wreken! Al moest ik er verraad voor plegen — je zult je den nacht van morgen nog lang herinneren, Zwarte Jeff!

HOOFDSTUK V.

Toebereidselen.

Zwarte Jeff stond spoedig weder op straat.

Een paar leden, die gaarne goede maatjes met het nieuwe bendehoofd wilden worden en zich met allerlei vleierijen beminnelijk trachtten te maken, werden spoedig door hem afgescheept.

Eindelijk was hij alleen.

Hij wierp een blik om zich heen, en schudde zich toen, als iemand die plotseling onder een ijskoud stortbad komt.

— Br, wat een bende! brofnde hij in zich zelf. Goede hemel wat een verzameling boeven! Ik zou er geen seconde spijt van hebben, ais ik het tuig morgen den dag aan de politie in handen speelde. Maar eerst moeten de bandieten mij behoorlijk helpen! Ik zie waarlijk geen kans om geheel alleen of met Charly vijf en zeventig kisten op de auto's te laden!

De gewaande Zwarte Jeff, want de lezer zal natuurlijk wel begrepen hebben, dat hij niemand anders was dan John Raffles, de Grootte Onbekende, vervolgde nu met vluggen stap zijn weg, tot hij een vrij breed verkeersweg bereikt had, waar nog een tamelijk groot aantal huur-auto's op en neer reden.

Raffles riep er een aan en liet zich brengen naar een punt op ongeveer honderd meter afstand van de kleine parkdeur van zijn villa gelegen.

Hij betaalde den man en legde de rest van den weg te voet af.

Spoedig had hij de kleine poort bereikt en met een zonderling gevormd sleuteltje geopend.

Nadat hij het poortdeurtje weder gesloten had, stond hij een oogenblik hoofdschuddend stil.

Een flauwe glimlach deed zijn lippen krullen.

— Die brave Henderson is toch opgebleven, ondanks mijn bevel! mompelde hij. Hij heeft blijkbaar in ongerustheid verkeerd, de goede kerel!

Inderdaad waren de onderste vensters van de woning van den chauffeur vlak naast de garage gelegen, nog verlicht.

Op het geluid van het krakende kiezel werd er een deur geopend en trad de reusachtige gedaante van Henderson, den chauffeur, naar buiten.

Hij had aanstonds zijn meester herkend en fluisterde, blijkbaar opgelucht, terwijl hij eenige schreden naderbij kwam:

— Zijt gij weder terug, mylord? Daar dank ik den hemel voor! Eerlijk gezegd was ik reeds op het punt mijnheer Charly te gaan waarschuwen en een onderzoek naar u te gaan doen.

— Slaapt hij dan ook nog niet? vroeg Raffles.

— Zie maar eens naar het venster van de bibliotheek, mylord!

Raffles wendde zich om.

Inderdaad waren de beide vensters van de bibliotheek die aan de parkzijde uitkwamen, verlicht!

Weder schudde Raffles het hoofd.

Toen knikte hij den chauffeur vriendelijk toe en zeide:

— Ga maar spoedig slapen, Henderson, er is morgennacht zwaar werk aan den winkel.

— Gaan wij erop uit, mylord? vroeg de chauffeur verheugd.

— Dat is te zeggen, met honderdvijftig invités! antwoordde Raffles met een onderdrukt lachje.

En zonder op de verbazing van den chauffeur te letten, vervolgde hij snel zijn weg en richtte zich dwars door het park naar de achterzijde van de villa.

Hij opende een kleine deur, steeg snel de trap op, die naar de eerste verdieping leidde, waar zich de groote bibliotheekkamer bevond.

Hij trad binnen en aanstonds wierp Charly Brand het boek weg, waarin hij had zitten lezen en snelde zijn meester tegemoet.

— Goddank, dat je er bent! zeide hij, terwijl hij verheugd de hand van Raffles greep en die krachtig drukte. Je hebt mij wel met een boek in mijn hand gevonden, maar je moet niet denken, dat ik las. Mijn gedachten waren daarginds, in datzelfde gevaarlijke dievenhol,

waar wij reeds eenmaal ternauwernood aan de klauwen van die schurken hebben kunnen ontsnappen. Is alles goed gegaan?

— Het had werkelijk niet veel te beteekenen! zeide Raffles glimlachend. Een oogenblik dreigde het spaak te loopen, want er deed zich een tegencandidaat voor, die over heel wat lichaamskracht beschikte.

— Wie was het?

— Ik heb hem Jim Hooper, bijgenaamd de Rus, hooren noemen. Hij was werkelijk buitengewoon sterk, maar gelukkig was ik wat meer doorkneed in de worstelkunst en het edel boksspel, zoodat ik hem binnen enkele minuten tegen den grond geslagen had!

— Dat zal hem weinig plezier hebben gedaan! riep Charly lachend uit.

— Dat geloof ik ook niet! Hij zat mij althans den geheelen avond van uit zijn hoekje met valsche blikken aan te staren, uit het eene oog, dat nog bruikbaar was. Om je de waarheid te zeggen, geloof ik niet, dat hij veel goeds tegen mij in den zin had. Toen ik wegging heb ik er mij deugdelijk van overtuigd, dat de schelm mij niet volgde.

— Je mag wel oppassen! riep Charly bezorgd uit.

— Dat zal ik! hernam Raffles, en meer kan ik niet doen!

— En ons plan?

— Dat heb ik hen uitgelegd! Ik moet echter bekenen, dat de heeren bandieten onder het chefschap van vriend Tiger blijkbaar niet veel gewend waren, want toen ik hen ons plan uiteenzette, keken zij alsof zij het in Keulen hoorden donderen. Zooiets was hun blijkbaar nog nooit overkomen!

— Heb je hun gezegd, dat je geen geweld wil plegen?

— Ja, daar heb ik nadrukkelijk op aangedrongen! Ze wilden eerst niet erg, maar ik heb dadelijk gedreigd met aftreden!

— Maar geloof je, dat het zonder dat zal gaan?

— Het moet! Bovendien zou het schieten ons immers dadelijk verraden?

— Maar de twee agenten voor de achterdeur? Wat doen wij daarmee?

— Zij moeten op de gewone wijze bedwelmd worden! Zoodra jij en Henderson de vrachtauto's op het afgesproken punt hebt laten stilhouden, keer je terug en begeef je naar het huis, wat ik je reeds heb aange-

wezen. Van daar gaan wij te zamen naar de agenten toe en de rest is immers kinderwerk!

— Maar waar laten wij hen?

— Ik zal onmiddellijk de deur openen met mijn nagemaakten sleutel en zij moeten naar binnen worden gesleept. Zoodra dat gebeurd is, neem je dadelijk je plaats achter het stuurwiel weer in.

— En als een agent ons aanspreekt en vraagt wat wij daar doen met die stilstaande auto's?

— Dan geef je hem ten antwoord, dat je duizelig bent geworden en dat je wacht tot de aanval weer overtrekt! Zoo iets gebeurt je wel meer, weet je. En als je maar een half uurtje rustig blijft zitten, gaat het vanzelf weer over.

— En voor het overige heb ik niets te doen dan slechts af te wachten tot ik mijn zeven en dertig of acht en dertig kisten heb ingeladen, niet waar?

— Juist! En zoodra dat gebeurd is, rijdt je natuurlijk niet naar de geheime smeltovens van de bende, zooals die schavuiten verwachten, maar naar ons huis in Kensington Road! Als het daar eenmaal is, geef ik het hun te doen, het weder op te sporen!

— Maar als een of meer van de kerels het nu eens in zijn hoofd mocht krijgen, op de auto te springen en mee te rijden?

— Daar zal ik wel tegen waken en als het onverhoopt toch mocht gebeuren, dan hoop ik, dat je wel kans zult zien, hem onderweg kwijt te raken!

— Dat is afgesproken! zeide Charly. Maar nu de agenten binnen de bank?

— Ik heb je al gezegd, dat die verdeeld zijn over verschillende vertrekken. Dat is ons geluk! Ik zal het meeste werk maar alleen doen, want dan ben ik er tenminste zeker van, dat zij mij niet zullen hooren! Ik ben er niet al te vast van overtuigd, dat mijn heeren medewerkers niet zooveel lawaai maken met hun honderd vijftig man, dat de agenten op hun qui vive zullen zijn. Als dat echter niet het geval is, zal ik hen eenvoudig in slaap sussen met mijn beproefd gasmengsel, dat ik door de sleutelgaten in de vertrekken zal spuiten, waar zij aanwezig zijn.

— Maar de mannen in de safe?

— Die moeten op dezelfde wijze behandeld worden. Het gaat nu eenmaal niet anders. Het is de beste weg en wij kunnen dan op ons gemak werken!

— En hoe raken wij van de honderdvijftig boeven af? Raffles haalde de schouders op.

— Ik denk wel, dat onze auto's vlugger zullen rijden dan zij loopen! riep hij uit.

— Maar als wij de heele bende eens in handen van de politie overleverden? opperde Charly.

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Neen — zoover wil ik niet gaan! Als zij in handen van de politie wenschen te vallen, dan moeten zij dat zelf weten, maar ik wil nu eens niet als verrader fungeeren. En nu geloof ik, dat het tijd wordt om langzamerhand ons bed op te zoeken, mijn jongen! Wij hebben een moeilijken dag voor den boeg morgen en wij zullen onza krachten moeten sparen.

— Wanneer zullen wij onze voorbereidingen treffen?

— Daar is het morgen nog tijd genoeg voor! antwoordde Raffles. Ik heb nog een voorraad stoffen om gas van te maken en de rest zal wel van zelf gaan!

Ongeveer op hetzelfde uur, waarop Raffles en Charly zich ter ruste begaven, liep een man in een langen mantel gewikkeld, waarvan de kraag opstond, die zijn gelaat voor de helft bedekte, met haastige schreden door de Oxfordstreet.

Toen hij ter hoogte van Scotland Yard aankwam, bleef hij staan en wierp een schuwen blik om zich heen.

Er waren echter slechts enkele voorbijgangers te zien, meerendeels heeren, die uit hun club kwamen of uit een of andere nachtgelegenheid.

Op een oogenblik, dat er niemand in de nabijheid te zien was, ging de late wandelaar het sombere gebouw binnen.

In de vestibule trad hem aanstonds een agent tegemoet, die vroeg wat hij verlangde, en trachtte onder den breeden rand van den hoed het gelaat van den man te onderscheiden, hetgeen hem echter niet gemakkelijk viel.

— Ik wensch den hoofdinspecteur, mijnheer Baxter, te spreken! antwoordde de man kortaf.

— Mijnheer Baxter? hernaalde de agent verwonderd. Dat meent gij zeker niet. Hij slaapt al eenige uren. Is het zoo dringend, wat gij hem te zeggen hebt?

— Zeer dringend! antwoordde de man kortaf.

— Het spijt mij — maar het zal niet gaan!

— Is er dan niemand anders hier, wien ik een zeer gewichtige mededeeling kan doen? ging de man voort.

— Mijnheer James Sullivan, de eerste detective is hier, maar dat is louter toeval! Misschien wil hij u wel te woord staan.

De man scheen even te aarzelen.

Toen hernam hij:

— Breng mij aanstonds bij hem!

— Uw naam? vroeg de agent.

Weer aarzelde de bezoeker.

— Jim Hooper! zeide de bezoeker eindelijk.

— En kunt gij mij waarborgen, dat het werkelijk van zeer veel belang is wat gij te zeggen hebt? Ik wil mijnheer Sullivan niet voor een bagatel storen moet gij wel begrijpen.

— Ja, ik zeg u van het grootste belang! Maak wat voort, wat ik je verzoeken mag!

De taal en het voorkomen van den bezoeker schenen indruk op den agent te maken.

Hij stak de vestibule over en ging aankloppen aan een zware eikenhouten deur.

Het volgende oogenblik trad hij binnen.

Onbeweeglijk en met gebogen hoofd stond Jim Hooper te wachten.

En oogenblik later keerde de agent terug en verzocht hem, binnen te komen.

Eenige seconden later stond het bestuurslid van de bende der Raven tegenover den jongen detective, een der bekwaamste beambten van Scotland Yard, en de man, die John Raffles reeds herhaalde malen, maar telkens zonder succes, achtervolgd had.

Toen Jim Hooper was binnengetreten, zette hij langzaam zijn hoed af.

Sullivan keek hem met een scherp blik van zijn zwarte oogen aan.

— Gij zijt Jim Hooper? vroeg hij.

— Die ben ik, mijnheer!

— Bijgenaamd de Rus?

De bandiet maakte een beweging van schrik.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij. Ik bedoel — waarom gelooft gij, dat ik de Rus ben?

Sullivan glimlachte.

— Doe geen moeite, vriend! zeide hij op zachten toon. Het is waar, dat ik je nog nooit heb kunnen arresteren, maar het is even waar, dat ik je heel goed ken en dat ik mijn netten zoo had uitgezet, dat ik je binnen kort wel eens hoopte te snappen!

Dit werd op zulk een vriendelijken toon gezegd, dat Hooper Sullivan verbaasd en eenigszins wantrouwend aankeek.

Deze vervolgde echter zonder eenig antwoord af te wachten:

— Het heeft drie uur geslagen! Ik moet dus wel aan-nemen, dat je iets zeer gewichtigs hebt mede te deelen?

Jim Hooper knikte bevestigend.

— Dat heb ik inderdaad! zeide hij. Maar voor ik u mededeel wat ik weet, en dat voor u van groot gewicht is, moet ik weten of ge mij straffeloosheid waarborgt, als ik u een onderneming onthul, waaraan ik anders had moeten deelnemen?

— Natuurlijk! Dat gebiedt de wet mij! antwoordde Sullivan. Als ge mij eenig complot hebt mede te deelen; waarbij gij zelf betrokken waart, dan gaat ge niet alleen vrij uit, maar ben ik zelfs gemachtigd, u een aanbrenghoon uit te keeren, waarvan de grootste afhankelijk is van de belangrijkheid uwer mededeeling.

De oogen van Jim Hooper schitterden hebzuchtig.

— Dat wist ik niet, mijnheer Sullivan! Dan zult gij wel diep in den zak moeten tasten, want ik zal u in de gelegenheid stellen 150 leden van de bende der Raven gevangen te nemen, en dat in één enkelen slag!

Sullivan was half van zijn stoel opgesprongen en keek zijn bezoeker verwonderd, en een weinig wantrouwend aan.

— Is het waar, wat gij daar zegt?

— Volkomen waar! Zooeven is er besloten tot een onderneming, waaraan honderd vijftig man zouden deelnemen.

En nu deelde Jim Hooper breedvoerig aan Sullivan het plan mede, hetwelk door Zwartten Jeff, zijn gelukkigen mededinger, was ontworpen.

Sullivan had in de grootste aandacht toegeluisterd, zonder een oog van het gelaat van zijn bezoeker af te wenden.

Hij had genoeg menschenkennis om te beseffen, dat Jim Hooper de waarheid sprak.

Alleen begreep hij de reden niet van diens verraad, ofschoon hij deze wel meende te kunnen gissen.

— Waarom komt gij mij dit alles vertellen? vroeg hij.

— Vraagt gij dat nog? Waarom zou ik het vreeselijkste gevaar van mijn leven loopen, als het niet was uit wraakzucht? Gij weet toch zeker ook wel, waaraan een lid van onze bende zich blootstelt, als hij verraad pleegt jegens het genootschap?

Sullivan knikte.

— Ja, daar is mij wel iets van bekend! zeide hij. En de reden van uw wraakzucht?

Weer scheen Jim Hooper even te aarzelen.

Toen wees hij naar zijn eene oog, dat hij nog slechts

met moeite kon openhouden en zeide op grimmigen toon:

— Daar ziet gij de oorzaak! Ik durf er wel voor uitkomen, dat ik gehoopt had, na den dood van Tijger, zijn plaats als chef van onze bende in te nemen. Toen heeft echter die vervloekte Zwarte Jeff er zich in gemengd en wat ik nooit had kunnen droomen — hij heeft mij overwonnen!

— In het boksen?

— In het boksen en in het worstelen ook! Het is mij een raadsel. Ik mag zonder grootspraak geruust zeggen, dat ik de sterkste ben van de geheele bende, en Zwarte Jeff was lang niet tegen mij opgewassen. Als wij eens krakeelden lag hij steeds binnen enkele oogenblikken ergens in een hoek te spartelen! Waar hij eensklaps die kracht en behendigheid vandaan heeft gehaald is mij onbegrijpelijk.

Sullivan had aandachtig toegeluisterd.

Hij wreef zich nu met zijn gebruinde, gespierde hand over het voorhoofd en was blijkbaar in gedachten verdiept.

Eindelijk hief hij het hoofd weer op en mompelde:

— Het is een zonderlinge zaak! Wie weet wat hier achter zit.

Toen vervolgde hij met stemverheffing:

— Jim Hooper, ik ben je dankbaar voor je mededeeling, onverschillig uit welke beweegreden je hebt gehandeld. Ik geloof wel, dat de hoofdinspecteur van politie, als de zaak slaagt, je hiervoor een paar honderd pond sterling kan uitbetalen. Misschien wel vijf, of zeshonderd. Je zult echter goedvinden, dat wij je hier houden tot morgennacht, want je zult het mij wel niet kwalijk nemen, als ik nog altijd een weinig wantrouwen koester!

De wenkbrauwen van den Rus fronsten zich.

— Is dat volstrekt noodzakelijk? vroeg hij.

— Ja! Ik kan er niets aan doen! Maar wees gerust, je zult ditmaal niet als een gevangene behandeld worden en behoorlijk gevoed worden. Je kunt op de pistole eten.

— Het is goed! gromde de Rus. Als ik er maar zeker van ben, dat gij dien ellendigen Zwartten Jeff gevangen neemt en hem voor een jaar of tien opsluit. Ik had hem overhoop kunnen steken, maar ik weet zeker, dat ik mij nu nog beter wreek, want hij was aan zijn vrijheid meer gehecht dan aan zijn leven!

Sullivan drukte op een bel, er traden twee agenten

binnen, de detective gaf een kort bevel, en de Rus werd weggeleid en naar een der beste cellen gebracht.

Vijf minuten later was alles op Scotland Yard in de

weer om de honderd vijftig boeven, die morgennacht de bank van Jessop en Keary dachten te plunderen, een warme ontvangst te bereiden.

HOOFDSTUK VI.

Het lot is tegen John Raffles.

Den volgenden nacht omstreeks twee uur sloopen, telkens met eenige tusschenruimte, verscheidene donkere gedaanten door de smalle Greshamstreet, die uitkomt op de Cromwell street, waar zich het groote bankgebouw van de heeren Jessop en Keary bevindt.

Niet ver van den hoek van laatstgenoemde straat verheft zich in de Gresham street een oud gebouw, dat op dit oogenblik geheel leeg stond, behalve de bovenverdieping.

Aan de achterzijde gingen telkens een paar mannen dit huis binnen, en na verloop van bijna een uur waren er omstreeks honderd vijftig man in de verschillende kamers verzameld, die allen het strengste stilzwijgen in acht namen.

Het waren de leden van de bende der Raven die door het lot waren aangewezen om deel te nemen aan deze gevaarvolle, maar veelbelovende onderneming.

Nu en dan hoorde men een zeer zacht gefluisterd bevel.

De man die deze bevelen gaf was Raffles, in zijn gedaante van Zwarte Jeff.

— Zijt gij allen gereed? vroeg hij. Vooruit dan! Let goed op! Ik ga mij belasten met de beide agenten die de wacht houden. Een van de chauffeurs zal mij helpen.

Raffles verliet het huis, liet de deur aan staan, sloeg den hoek om en slenterde met de handen in de zakken de Cromwell street in.

Hij bevond zich hier aan de achterzijde van het bankgebouw.

Zoodra hij naderde zag hij de beide agenten, die kalm, met de handen op den rug, heen en weer liepen.

Hij liep hen rustig voorbij, aan de andere zijde van de straat, totdat hij een paar zeer groote vrachtauto's

tegenkwam, die in de duisternis langzaam voortrolden.

Hij stak de hand op en aanstonds hielden de auto's stil.

Een van de chauffeurs kwam van zijn plaats.

Het was Charly Brand, onherkenbaar vermomd.

— Ben je gereed? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ja!

— Laat dan de beide auto's vast omkeeren en ga met mij mede!

Een voor een keerden de beide vrachtauto's in de breede straat om.

Charly Brand had zich nog nooit zoo zenuwachtig gevoeld.

Reeds meermalen had hij met zijn meester een inbraak gepleegd, die hem een grooten buit had opgeleverd, maar ditmaal ging het om ettelijke millioenen!

Raffles zelf was even bedaard als steeds.

Charly kwam weer achter het stuurwiel vandaan en de beide mannen liepen kalm weer terug.

Spoedig hadden zij de beide agenten weder bereikt, die nog altijd op en neer liepen.

Maar plotseling greep Raffles zijn makker bij den arm en fluisterde:

— Wat is dat nu? De schelmen loopen beiden met de revolver in de hand, ik kan den loop zien glinsteren!

Raffles had goed gezien — de beide agenten waren blijkbaar zeer wantrouwend en liepen met een revolver in hun rechterhand, die zij zoo goed mogelijk in hun mouw hadden trachten te verbergen.

Raffles begreep echter, dat hij niet kon aarzelen.

Indien deze agenten niet overrompeld werden, zou men de geheele onderneming gerust kunnen laten varen.

Hij gaf Charly een wenk en de beide mannen liepen snel, maar zonder zich te overhaasten verder.

De agenten, die de voetstappen achter zich hoorden, wilden zich omwenden.

Maar reeds was het te laat!

Snel als de bliksem hadden Raffles en Charly ieder een rechterpols gegrepen van de agenten, die voor hen liepen en den onderarm achter op hun rug gebogen.

Uit vrees van zichzelf in den rug te schieten, durfden de agenten hun revolver niet afvuren.

Tevergeefs trachtten zij zich los te worstelen.

De ijzeren greep van hun beider aanranders gaf hun daartoe geen gelegenheid.

Een der agenten wilde zijn fluitje aan den mond brengen, maar Raffles sloeg het hem uit de vingers, met dezelfde hand, waarin hij een doek hield, doortrokken met een bedwelmende stof, welke hij den agent snel onder den neus duwde.

Met een flauwen snik, maar zonder een kreet te slaken, zakte de agent ineen.

Charly had wat meer moeite met zijn slachtoffer, een reus van een kerel, maar Raffles kwam hem te hulp en de doek deed nogmaals zijn plicht; een oogenblik later was ook de tweede agent bewusteloos gemaakt.

Dit alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat het feit in het geheel niet zou zijn opgevallen, zelfs als er in deze stille straat meer voorbijgangers waren geweest dan op dit oogenblik, toen er slechts zeer zelden een te zien viel.

Raffles snelde naar de deur, terwijl hij een sleutel uit zijn zak haalde en had haar met onbegrijpelijken spoed geopend.

Charly had een der agenten onder de armen gegrepen en trok hem nu niet zonder moeite over het trottoir weg.

Raffles trad de kleine, duistere achtervestibule binnen.

Maar plotseling stond hij doodstil.

Zijn valkenoogen meenden in de duisternis van de gang iets te zien bewegen.

Toen deed hij behoedzaam een stap naar voren.

Charly was nu met zijn bewusteloozen agent ongeveer halfweg het trottoir gekomen.

Plotseling straalde er een verblindend licht in de kleine vestibule.

En bijna tegelijkertijd klonk de heldere stem van John Raffles door de nachtelijke stilte:

— Verraad! Red je, Charly! Ik ben ingesloten!

Charly keek doodelijk beangst op.

Hij zag, dat de vestibule vol agenten was, in wier midden zijn meester stond, die hier en daar een raken slag uitdeelde.

Het was echter maar al te duidelijk, dat hij binnen enkele seconden voor de overmacht zou moeten bezwijken.

De terugtocht naar de deur was hem afgesneden.

Bovendien hadden de meeste agenten een revolver in de vuist.

En nu klonk nogmaals het bevel, zonder eenige opwinding gegeven:

— Red je, Charles — ik beveel het je!

Charly dacht er nu zelfs niet aan zich tegen dit bevel te verzetten.

Door een lange ervaring had hij geleerd, dat hij er steeds het beste aan deed de aanwijzingen van zijn meester blindelings op te volgen.

Hij liet dus den agent weer op de steenen glijden en zette het als een haas op een loopen.

Maar drie of vier agenten snelden hem na, schreeuwend van woede, nu hun tweede slachtoffer dreigde hun te zullen ontsnappen.

Maar Charly Brand had niet voor niets verscheidene eerste prijzen bij internationale wedloopen behaald.

Als een hert vloog hij langs de straat, recht op de wachtende auto's af.

Toen hij er nog een vijf en twintigtal meters van verwijderd was, bracht hij zijn beide voorste vingers van zijn rechterhand tusschen de lippen en liet een schrill sein hooren.

Dadelijk daarna klonk in de nachtelijke stilte het geluid van een motor, die op gang werd gedraaid, en aanstonds daarop klonk het brommend geluid van de krachtige machine.

Henderson, die de tweede auto bestuurde, had blijkbaar aanstonds begrepen wat er gevraagd werd.

Hij vloog weer terug en nam achter het stuurwiel plaats.

— Rijd op! schreeuwde Charly hem toe, toen hij nog ongeveer acht meters van de auto verwijderd was.

De wagen stelde zich in beweging.

Charly nam een geweldigen sprong en kwam boven op het plankier van de vrachtauto terecht, die reeds een snelle vaart had gekregen.

In de verte klonken de voetstappen en het gehijg van de drie agenten.

— Rijd wat je rijden kunt, Henderson! beval Charly met gesmoorde stem, terwijl hij zich over den schouder van den trouwen chauffeur boog.

Henderson versnelde de vaart van den wagen nog en vroeg toen op angstigen toon:

— Waar is Mylord, mijnheer Brand!

— Gevangen, Henderson!

De chauffeur stiet een kreet van woede uit.

Hij wilde den gangwissel grijpen om den wagen te doen stoppen, maar Charly greep zijn arm.

— Doe geen dwaasheden, Henderson! zeide hij. Wij zouden onzen meester nu slechts schade kunnen doen. Er is verraad gepleegd en er zijn in het bankgebouw honderden agenten. Bovendien heeft de meester gezegd, dat ik moest vluchten!

— Als de meester het bevolen heeft, dan is het wat anders! zeide de chauffeur op korten toon. Maar wij zullen het hierbij toch niet laten, mijnheer Brand?

— Neen, Henderson, dat zweer ik je, dat zullen wij zeker niet!

De wagen versnelde de vaart nog en spoedig was er van de voetstappen der agenten niets meer te hooren.

Intusschen was de korte worsteling in de vestibule reeds geëindigd.

John Raffles geboeid!

Hij had zijn kalmte reeds lang weder herkregen en keek met een rustigen glimlach in het gelaat van een kleinen, maar stevig gebouwden man, die voor hem stond — James Sullivan!

— Een voor mij zeer onaangename zaak, mijnheer Sullivan! begon hij op hoffelijken toon.

— Ja, mijn waarde — ik wil wel erkennen, dat het niet plezierig is! zeide Sullivan.

— Wij hebben hier zeker met verraad te doen? ging Raffles steeds even beleefd door.

— Iets dergelijks, mijnheer! antwoordde Sullivan.

— Ja, ja, ik kan het mij wel voorstellen! hernam Raffles. Mijn waarde vriend Jim Hooper schijnt een kleine revanche te hebben willen nemen! O, gij behoeft u niet af te wenden, mijnheer Sullivan, ik heb nog al wat gelaatskennis en ik heb aanstonds gezien, dat ik goed geraden had. Nu, ik beklaag den armen man, als zijn makkers daar achter komen.

Sullivan keek Raffles weder aan en draaide om hem heen, als een kat om de heete brei.

Het was hem als rook hij iets, dat hem maar half beviel en hem toch met de grootste blijdschap vervulde.

Toen bleef hij weer vlak voor Raffles staan, zette de handen in de zijde en vroeg:

— Gij zijt Zwarte Jeff?

— Misschien wel — misschien niet! antwoordde Raffles, terwijl hij den kring van agenten rondkeek, in de vruchteloze hoop een klein gaatje in hun gelederen te ontdekken.

Sullivan haalde de schouders op.

Toen greep hij plotseling een der geboeide handen van Raffles, bekeek die nauwkeurig en haalde zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op.

— Dat is zeker de hand van Zwarten Jeff niet! zeide hij. Gij moet namelijk weten, dat wij alle Bertillon-opmetingen van dien bandiet hebben!

Plotseking wendde hij zich tot de agenten en vroeg:

— Heeft een uwer toevallig een centimeter bij zich?

— Twee agenten bleken van zulk een nuttig instrument voorzien te zijn.

Sullivan nam er een, ontrolde het en nam met behulp van een der agenten Raffles' lengte.

Een kreet van voldoening ontsnapte hem.

— Vier centimeter langer dan Zwarte Jeff! Wel, wel, dat is eigenaardig! Ik heb nooit gehoord, dat menschen op hun vijf en dertigste of veertigste jaar nog groeiden. En gij bokst en worstelt tegenwoordig ook zoo goed, hoor ik?

— Het gaat wel! Het gaat tamelijk wel, mijnheer Sullivan! antwoordde Raffles opgewekt, alsof hij zich in een of anderen salon bevond, als vrij man.

— Gij spreekt tegenwoordig ook een zeer beschaafd Engelsch, moet ik zeggen! vervolgde Sullivan langzaam.

— Oefening — niets dan oefening, mijn waarde heer! hernam Raffles bedaard.

— Ja, ja, dat zal het wel zijn! kwam Sullivan sarcastisch.

Weer trad hij op Raffles toe en knoopte snel diens versleten colbert en verkleurd vest los.

— Keurig ondergoed! riep hij bewonderend uit. Zeer smaakvol en ook zeer duur!

— Ja, dat is altijd een liefhebberij van mij geweest! merkte Raffles vergoelijkend op. Ruwe bolsters — schoone pit!

Weder met de handen in de zijde gesteund keek Sul-

livan den gevangene aan, terwijl hij zijn lippen spitste, alsof hij zoo aanstonds een deuntje wilde fluiten.

Het volgende oogenblik had hij met een bliksemnellen ruk de pruik afgetrokken, die het hoofd van Raffles bedekte.

— Alle duivels, mijnheer Sullivan, wat zijt gij hardhandig! riep Raffles uit. Gij trekt mij zoo waar een bos haren mee uit.

— Dat spijt mij zeer, mijn waarde, en ik maak er u mijn verontschuldiging voor. Maar zouden wij nu niet liever met comediespelen ophouden?

— Dat laat ik geheel aan u over, mijnheer Sullivan! antwoordde Raffles hoffelijk.

— En — zoudt gij mij nu ook maar niet meteen zeggen, wie gij zijt?

— Nu, ik geloof niet, dat ik er lang meer naar Raffles glimlachend. Gij wordt was indiscreet.

— Nu, ik geloof niet, dat ik er lang meer naar zal behoeven te raden! hernam Sullivan. Er is maar één man in geheel Londen, ja, in geheel Engeland, die een zaak als deze op touw zou weten te zetten! Als ik geen detective was, maar struikroover, dan zou ik zeggen; het is grandioos! Ik zou er bijna eerbied voor hebben! Gij recruteert daar een geheel leger van honderdvijftig bandieten, die voor u de kastanjes uit het vuur zouden halen. Ik begrijp het nu zeer goed — gij zoudt waarschijnlijk met een van uw duivelsche middelen de agenten in de bank bedwelmde hebben, en uw mannetjes zouden twee aan twee vijf en zeventig kisten naar de wachtende auto's hebben gedragen, waarna gij snel als de wind zoudt zijn weggereden? Heb ik het goed geraden?

Raffles maakte een sierlijke buiging, die als toestemming kon gelden en zeide toen;

— Mijn hulde voor uw doorzicht, mijn waarde heer! Iets dergelijks had ik mij voorgesteld!

— En gij erkent, dat gij John Raffles zijt?

De Grootte Onbekende haalde de schouders op.

— Wat doet een naam er toe, mijnheer Sullivan. Noem mij, zooals gij wilt!

Sullivan keek Raffles even aan en zeide toen:

— Nu, gij zult misschien op dit besluit om uw incognito te bewaren, nog wel terugkomen. Wij hebben nu geen tijd te verliezen, want uw helpers moeten ook nog gepakt worden. Ik ben zeer gesteld op den lof van een man als gij zijt, en daarom wil ik u wel verklappen, dat ik behalve de agenten die gij hier ziet, een vijftig-

tal dus, nog bijna drie honderd agenten heb geposteerd in een groot aantal huizen, vlak tegenover het leegstaande huis, gij weet wel?

— Knap gedaan — doch ik zou er maar vijfhonderd genomen hebben, zeide Raffles koel.

Sullivan krabde zich achter het oor.

— Dat wilde ik ook — maar het was ondoenlijk zoo veel agenten in de buurt in hinderlaag te leggen. Nu, wij zullen zien, hoever wij komen!

Sullivan gaf een paar korte bevelen, en het volgende oogenblik verlieten veertig van de vijftig agenten het huis.

Alvorens zelf te vertrekken, wendde Sullivan zich tot den brigadier, die het bevel zou voeren over de tien achterblijvende agenten, die ter bewaking van Raffles waren aangesteld, en zeide:

— Luister eens goed naar mij, Enox! Deze heer wil er wel niet voor uit komen, maar ik ben zeker dat wij te doen hebben met den langgezochten John Raffles. Als ik je nu zeg, dat deze heer er eens in geslaagd is geboeid en wel te ontkomen uit een politie-auto, waarin hij door niet minder dan zes man werd vervoerd, dan zal ik er wel niets nader aan hebben toe te voegen, om je te overtuigen, dat jullie alle tien je oogen wijd open moet houden! Raffles is sterk als een paard, slim als een vos, lenig als een wezel en zoo moedig als een leeuw! Al had jullie ieder zes oogen, en al hadt je zes handen, ieder met een revolver bewapend, dan zou dat nog maar nauwelijks voldoende zijn om hem in bedwang te houden. Denk daaraan — meer heb ik je niet te zeggen.

— Ik dank u zeer, voor die vriendelijke woorden aan mijn adres! zeide Raffles met een elegante buiging. Ik moet u zeggen, dat deze boeien zeer goed zijn, maar misschien niet onbreekbaar!

Het volgende oogenblik werd er een metalen geluid gehoord — en de korte stalen stangen, welke de beide boeien aan elkaar verbonden, waren als glas geknapt!

Sullivan verbleekte.

— Als ik het nog niet zeker wist, dan zou dit mij overtuigen! zeide hij met een sissenden klank in zijn stem. Ik ben blij, dat de deur weder gesloten was. Een sterker paar boeien, mannen — desnoods twee of drie! Ik heb jullie gewaarschuwd, en je ziet, dat ik niet overdreven heb. Maak onmiddellijk van je revolver gebruik bij de minste poging om te ontsnappen.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik denk er niet aan om te ontsnappen, mijnheer Sullivan — althans nu nog niet!

En met den klank van deze weinig belovende woor-

den in zijn ooren, kon Sullivan vertrekken om de honderdvijftig bandieten te gaan belegeren.

HOOFDSTUK VII.

Een verhoor, dat onverwachts eindigt.

Raffles werd met de meeste voorzorgsmaatregelen door de tien agenten afzonderlijk in een groote politie-auto naar het huis van bewaring overgebracht, in de buurt van Scotland Yard, waar hij den volgenden morgen door den hoofd-commissaris van politie zou worden ondervraagd.

Alle denkbare maatregelen waren genomen om zijn ontvluchting te voorkomen, want reeds al te veel malen was het den Grooten Onbekende op bijna wonderbaarlijke wijze gelukt zich weder in vrijheid te stellen.

In zijn cel werden twee gewapende agenten gepost, voor de deur in de gang nogmaals twee en ten slotte werd er een dubbele wachtpost uitgezet voor het eenige raampje, dat er in de cel aanwezig was, en dat voorzien was van zeer stevige tralies.

Met één oogopslag had Raffles gezien, dat er ditmaal geen sprake van was, een poging tot ontvluchten te kunnen doen.

Hij was met de uiterste zorg gevisiteerd en men had zelfs de zeer fijne zaagjes en vijltjes gevonden, welke hij steeds in zijn schoenzolen verborgen had, en somtijds in zijn pruik, wanneer hij een onderneming begon als die thans zoo jammerlijk mislukt was.

Bovendien, al had men deze voorwerpen niet ontdekt, dan ware het nog onmogelijk geweest ervan gebruik te maken in tegenwoordigheid van de beide agenten, die overigens last hadden gekregen zich beiden iedere vijf minuten beurtelings voor de judas in de celdeur en voor het hooge raam buiten te vertoonen, zoodat zoowel de bewakers in de gang, als die op de ruime binnenplaats zich telkenmale konden overtuigen dat Raffles er met een van duivelsche kunsten niet in geslaagd was, zijn beide bewakers te overmeesteren.

Zoodra hij dit had ingezien, koos Raffles de wijste partij.

Hij trad op de brits toe, betastte de matras, maakte eenige afkeurende opmerkingen, die betrekking hadden op haar graad van hardheid, strekte er zich niettemin op uit, knikte zijn bewakers vriendelijk toe, sloot de oogen en was vijf minuten later in een diepen slaap verzonken!

De bewakers, twee van de sterkste en meest uitgeslapen agenten, die Sullivan had weten uit te kiezen, waren in den aanvang zoo verbaasd over deze ongelooflijke kalmté en rust, dat zij eerst aan een valstrik dachten en wantrouwend nadersloopen.

Toen zij echter na een half uur nog steeds niets anders gewaar werden dan de rustige adembaling van den slapenden gevangene, trokken zij zich weder naar een hoek van de helder verlichte cel terug, namen op een stoel plaats, vouwden de handen over elkaar en begonnen zachtjes een gesprek met elkander te voeren, uit vrees, dat zij anders in slaap zouden vallen.

Om zeven uur werd Raffles ruw wakker geschud door een van de bewakers.

Hij ging overeind zitten, wreef zich de oogen uit en keek zijn bewakers beurtelings bestraffend aan.

— Ik geloof, dat ik te kort geslapen heb! zeide hij. Dat is niet zooals het behoort!

— Maak geen praatjes, het is het reglementaire uur van opstaan! Dacht je soms, John Raffles, dat we voor jou een uitzondering zouden maken?

— Ja, dat dacht ik inderdaad! Ben ik soms de eerste de beste? Men had wel in aanmerking mogen nemen, dat ik pas om bij half vier naar bed ben gegaan! Ik

ben er van overtuigd, dat mijnheer Sullivan nog steeds op één oor ligt!

— Wat is dat! riep een der agenten op verontwaardigden toon. Wou jij je soms vergelijken met mijnheer Sullivan? Onze detective is een gentleman en jij bent maar een gemeene dief.

Raffles stond langzaam van zijn brits op.

Met de beide vuisten in zijn zijde gesteund, kwam hij met langzame, katachtige schreden op den agent toe, die onwillekeurig achteruit week.

Er lag een harde uitdrukking in de wijdgeopende oogen van den Grooten Onbekende.

Zijn stem klonk dof toen hij tot den agent zeide:

— Hoor eens hier, mijn vriend, ik zal dergelijke uitdrukkingen uit den mond van een plebejer niet dulden, verstaat gij mij! Bekijk deze vuist eens goed! En kijk dan eens naar deze tafel! Heb je ze beide goed gezien?

De agent wendde verbluft den blik naar de zware tafel, waarvan de pooten aan den grond bevestigd waren.

Het volgende oogenblik had Raffles zijn rechtervuist opgeheven en met een vreeselijken slag deed hij het duimdikke tafelblad in tweeën splijten!

Toen hernam hij met een geheel veranderde stem:

— Je ziet nu, wat deze vuist vermag! Als je het nog eens waagt tegen me te spreken, zooals je zooeven deed, dan zal ik je als een os neervellen!

De agent wierp een schuwen blik op het gelaat van den man, die tegenover hem stond.

De grijze oogen keken hem nog even aan op een wijze, welke de agent zijn geheele leven niet meer zou vergeten en toen wendde Raffles zich weder fluitend om, trok de jas aan, welke hij, voor hij zich ter ruste begaf, had uitgetrokken, waschte zijn handen in de bliken teil, die daarvoor was binnengebracht, en zeide:

— Nu ben ik tot uw dienst!

De agent wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nog veel te vroeg! bromde hij. Om tien uur komt de rechtercommissaris pas om je het eerste verhoor af te nemen.

— En waarmede zal ik dan mijn tijd vullen, als ik u vragen mag? vroeg Raffles.

— Met te ontbijten en gelucht te worden! antwoordde de bewaker.

— Zoo, zoo? Zal ik het genoeg beleven een weinig frissche lucht te mogen snappen? vroeg hij opgewekt.

— Natuurlijk! Het is immers reglementair! bromde de agent. Maar, je behoeft volstrekt niet te denken, dat je ook maar de minste kans op ontvluchting zult krijgen, want er zijn speciale maatregelen genomen!

— Ja, ja, dat kan ik mij voorstellen! zeide Raffles luchtig. Nu, ik wil wel bekennen, dat ik honger heb. Het staat niet erg gekleed om het toe te geven, maar het kan niet anders! Wat brengt het menu?

De agent grinnikte.

— Roggebrood en water! antwoordde hij.

— Anders niets? Het is niet veel, dat moet ik zeggen, maar het zal wel reglementair zijn, is het niet? Welnu, ik wacht!

Een kwartier ging met wachten voorbij.

Toen naderden er schreden en de judas werd geopend, waarop er een hand te voorschijn kwam met een tinnen bord, waarop een klein roggebrood en een kruik water stónd.

Raffles begon met evenveel smaak te eten, alsof hij zich in zijn eigen eetzaal bevond en spoedig was er van het roggebrood niets meer overgebleven.

Een uur later werd Raffles, nog steeds geboeid, te midden van twaalf agenten naar een overdekte binnenplaats gebracht, die veel geleek op een reusachtige ijsberenkooi.

Het dak bestond uit lange ijzeren stangen, die bij wijze van een netwerk over de binnenplaats waren gespannen.

Vijftig agenten waren in het midden van de binnenplaats opgesteld.

Raffles bleef staan en vroeg verbaasd:

— Ben ik de eenige gevangene hier?

— Je moet niet zooveel vragen, John Raffles, maar ik wil je wel zeggen, dat er op het oogenblik nog dertig anderen hier zitten.

— Worden die ongelukkigen dan niet gelucht?

— Dat natuurlijk wel — maar niet in je gezelschap. Het is al een uur geleden gebeurd. Gij hebt een half uur om u te vertreden.

— En die heeren agenten daar, moeten die ook gelucht worden? ging Raffles door, terwijl hij op het zwijgende groepje zwaar gewapende manschappen wees.

— Je kunt je grappen wel voor je houden, John Raffles! bromde de agent nijdig. Je weet heel goed waarvoor die dienen. Wij kennen je streken.

Raffles barstte in schaterlachen uit.

— Moeten die vijftig mannen op mij passen? Lieve

hemel, welk een eer voor mij! Nu, ik zal mij die eer waardig toonen!

En met vluggen stap begon Raffles de groote binnenplaats door te loopen, over hetzelfde pad, dat reeds uitgelopen was door honderden en duizenden ongelukkigen voor hem.

Juist als een pikeur in het midden van den circus, die, met een lange zweep in de hand, steeds het galopperende paard in het oog houdt, draaiden de vijftig agenten zwijgend en met sombere blikken met Raffles mede!

Deze sloeg echter volstrekt geen acht op zijn bewakers, maar liep met vluggen stap voort.

Nu en dan stond hij stil, om een dozijn malen achter elkaar diepe kniebuigingen te maken of een verren sprong te nemen, hetgeen telkens een dreigend gebrom verwekte onder de vijftig bewakers, die blijkbaar in alle ongewone bewegingen van hun gevangene gevaar zagen.

Na een van die oefeningen riep Raffles hun lachend toe:

— Waarom maakt gij u toch zoo kwaad, mijne heeren? Gij zult mij toch zeker niet kwalijk nemen, dat ik mijn ledematen wat lenig tracht te houden?

— Dat is volstrekt niet noodig! riep nu een der agenten hem toe, die de wacht in de cel hadden gehouden. Je wordt waarschijnlijk toch voor je heele leven opgeborgen en ik kan niet inzien wat je dan aan lenigheid hebt!

— Ik ben van een andere meening! zeide Raffles kalm, terwijl hij zijn vluggen loop hervatte.

Nu en dan versnelde hij zijn pas aanzienlijk en eindelijk rende hij eenige malen met verwonderlijke vlugheid dicht langs den hoogen muur de binnenplaats rond.

Wel had een der agenten hem herhaaldelijk toegeschreeuwd, dat hij dit moest laten, maar Raffles hield zich alsof hij het niet hoorde.

Al te spoedig naar zijn zin was het half uur voorbij.

Met dezelfde voorzichtigheidsmaatregelen werd hij weder naar zijn cel teruggebracht.

Ook daar bleef hij zich onledig houden met gymnastische oefeningen, voor zoover de ruimte het hem toeliet.

Daar de agenten zich strikt aan hun last hielden, en zij volstrekt geen bevel hadden gekregen, dit te beletten, lieten zij Raffles kalm zijn gang gaan.

Juist om tien uur naderden er opnieuw voetstappen. De celdeur werd geopend en de cipier riep met barsche stem:

— Het is je tijd, John Raffles!

Voor de celdeur stonden twee agenten, die Raffles naar de zaal moesten geleiden, waar de rechter-commissaris zitting hield.

De twee agenten, die in de cel waren achtergebleven, zoowel als de twee mannen, die in de gang de wacht hadden gehouden, zouden hun beide collega's tot in de zaal vergezellen.

Het was een tamelijk lange tocht.

Raffles, nog altijd geboeid, liep tusschen de mannen in.

Hij begreep wel, dat ook hier zich geen enkele gelegenheid tot ontvluchten zou voordoen. —

Zoo bereikten zij de holle, sombere zaal, waar het zelfs op dezen zomerdag donker was en waar alleen de rechter-commissaris, een paar griffiers en een schrijver achter de groene tafel, die op een kleine verhooging stond, hadden plaats genomen.

Voor deze verhooging, op ongeveer twee meter van de tafel, bevond zich de bank der beschuldigten.

De vensters waren op bijna twee meter van den vloer aangebracht, klein en van traliën voorzien.

Raffles werd naar de bank geleid en de twee agenten, die hem kwamen halen, namen ter weerszijden van hem plaats, terwijl de vier andere weder naar de deur teruggingen en daar de wacht hielden.

De rechter-commissaris, een heer van omstreeks vijftig jaar, met een volmaakt kalen schedel en verbazende ooren, die ver van zijn hoofd af stonden, had niet zonder vrees in zijn kleine waterige oogjes al deze inleidende maatregelen gevolgd.

Hij richtte nu zijn blik naar den gevangene, die rustig tegenover hem zat, veegde zijn geweldig voorhoofd met een rooden zakdoek droog, daar de man het oogenschijnlijk zeer warm had, en begon met een stem, waaraan hij vruchteloos eenige vastheid trachtte te geven, zijn vragen te stellen.

— Je naam en voornamen, beklaagde!

— Jim Brown, Sir!

De commissaris fronste de wenkbrauwen.

— Maak geen grappen, want dat zou je slecht bekomen! riep hij op strengen toon. Ik weet, dat je John Raffles bent.

— Maar, mijn waarde heer, als gij dat weet, waarom

vraagt gij er dan eigenlijk naar? vroeg Raffles vriendelijk.

— Omdat ik de wet in acht moet nemen! antwoordde de commissaris, terwijl hij met zijn vuist op het tafelblad sloeg. Zijt gij John Raffles?

— Daar gij er zoo bijzonder op gesteld zijt, Sir — ja, ik ben John Raffles!

Weder moest de zakdoek dienst doen en de rechter-commissaris wierp een snellen blik op de agenten bij de deur en naast Raffles, alsof hij hun tot waakzaamheid wilde aansporen.

— Hoe oud zijt gij? vervolgde hij toen.

— Dat hangt van mijn stemming af, Sir! Soms gevoel ik mij als een kwajongen van achttien, soms meen ik dat ik tachtig ben!

De oogleden van den rechter-commissaris knipperden zenuwachtig.

— Ik zou je raden, John Raffles, niet op deze wijze voort te gaan! zeide hij. Geef mij nauwkeurig je leeftijd op, want ik heb vandaag nog meer te doen!

— Ik ook, Sir! hernam Raffles, steeds op denzelfden vriendelijken toon, en nog misschien wel meer dan gij. Laten wij zeggen, dat ik veertig jaar ben!

De pen van den griffier kraste weder over het papier.

De rechter-commissaris bladerde zenuwachtig in een stapel papperassen, die voor hem lag.

— Aanstonds zullen hier de noodige getuigen verschijnen, in verband met de zaak van den afgeloopen nacht! zeide hij. Intusschen verzoek ik u, mij op de volgende vragen te antwoorden: Met welk doel hebt gij u opgeworpen als chef van de bende der Raven?

— Omdat ik haar noodig had! antwoordde Raffles kalm.

— Weet gij, dat de heele troep op ongeveer tien man na gearresteerd is en dat er bij het plaats gehad hebbende gevecht een zestal zwaar gewonden zijn gevallen?

— Neen, Sir, dat wist ik niet — maar het is mij aangenaam het uit uw mond te vernemen!

— Is het waar, dat gij die honderdvijftig schurken had willen gebruiken om het goud uit de bank van de heeren Jessop en Keary op uw auto's te laden?

— Dat acht ik inderdaad zeer waarschijnlijk, Sir! antwoordde Raffles kalm.

— Gij schijnt de zaak vrij kluchtig op te vatten, John Raffles! riep de rechter-commissaris woedend uit, terwijl hij zijn woorden opnieuw van een dreunenden

vuistslag gepaard deed gaan. Maar weet gij wel, dat deze zaak u levenslange gevangenschap kan kosten.

— Dat geloof ik haast niet, Sir! antwoordde Raffles bedaard.

— Wat? schreeuwde de rechter-commissaris, met een gelaat vuurrood van drift. Dacht gij er soms met minder af te komen? Zou je werkelijk denken, dat je er met minder afkomt?

— Met veel minder, Sir! Met minder dan een jaar, dan een maand, ja zelfs dan een dag!

Wat er nu gebeurde, geschiedde zoo bliksemsnel, dat alle aanwezigen in het vertrek, op twee na, elkaar nog vijf minuten later verstomd zaten aan te kijken, en zich afvroegen, of zij niet gedroomd hadden.

Raffles stond op — op den rand van den eikenhouten bank brak hij met een geweldigen slag de korte stang tusschen de beide boeien, die reeds voor drie kwart doorgevijsd bleek te zijn.

Daarop sprong hij over de bank heen, wipte op het uiteinde van den groenen tafel, vlak voor den neus van den ontstelden griffier en bereikte toen met een sprong als van een tijger het kleine venster, dat zich eenigszins achter deze tafel bevond.

Het volgende oogenblik had hij de twee spijlen van het venster, die blijkbaar nog slechts met eenige ijzerdeeltjes vastzaten, losgerukt en was hij door de opening verdwenen.

Het zonderlinge was, dat een der agenten, die hem bewaakte, over dezelfde wonderbaarlijke lenigheid als de ontvluchte John Raffles bleek te beschikken, want hij volgde juist denzelfden weg, maar hij zette zich op het uiteinde van de groene tafel met zulk een geweldige kracht af, dat dit meubel als het ware op twee van de vier pooten begon te steigeren, terwijl het blad den rechter-commissaris onder de kin trof en den inktkoker in de lucht slingerde, die zich juist boven het hoofd van dezen functionaris omkeerde en zijn glimmenden schedel onder een vloed van inkt bedolf.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd en de agent in de beklagdenbank, die was achtergebleven, keek nog steeds met glazige oogen en open mond naar het negergelaat van den rechter-commissaris, toen Raffles en Charly — want de tweede agent was niemand anders geweest dan de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende, zich bliksemsnel langs een regenpijp lieten zakken, zoo een tamelijk nauwe straat bereikten, die langs het huis van bewaring liep,

en in een auto sprongen, die daar blijkbaar stond te wachten en die dadelijk in razende vaart wegreed!

Henderson, die den wagen bestuurde, matigde pas zijn vaart, toen alle gevaar voor een achtervolging volkomen geweken was.

Tien minuten later reed de wagen de garage van het park binnen.

Raffles en Charly stapten uit en begaven zich naar de villa.

Zoodra zij binnen waren, sloot Raffles Charly in de armen.

— Ik dank je, mijn jongen! zeide hij aangedaan.

— Ik heb immers niets anders gedaan dan mijn plicht, Edward! zeide de jonge man eenvoudig. Neen, dat woord is niet goed! Ik heb slechts gedaan, wat mijn hart mij ingaf! Ik kon niet anders handelen!

— Vertel mij dan nu eens, hoe je dat prachtige kunststukje wel gedaan hebt gekregen! Ik moet erkennen, dat het meesterlijk was! In de auto hadden wij geen gelegenheid om rustig te praten, want ik vreesde, dat men ons licht op de hielen zou zitten.

— Het is in een paar woorden verteld, Edward, en het was werkelijk niet zoo moeilijk! Ik ken de inrichting van het huis van bewaring natuurlijk evengoed als jij! Ik wist in welke zaal het verhoor van de beklagden steeds plaats heeft en daarop baseerde ik mijn plan. Zoodra wij ons van de vrachtauto's hadden ontdaan bij den man, waar wij die dingen gehuurd hadden, snelden Henderson en ik naar het Huis van Bewaring, en daar wij alle noodige werktuigen bij ons hadden, viel het ons niet moeilijk het venster te bereiken, dat het dichtst bij de bank der beklagden is, en daarvan de stangen bijna geheel door te vijlen. Je begrijpt wel, dat niemand zal vermoeden, dat een zijner medemenschen het in zijn hoofd krijgt in een gevangenis in te breken. Er was dan ook volstrekt geen bewaking aan die zijde van het gebouw en het werkje was in een kwartier gedaan. Laat ik eerlijk zeggen, dat Henderson de man was, die het opknapte. Hij vijlde er zoo woedend op los, dat ik een oogenblik vreesde, dat het

gehoord zou worden, ofschoon hij de vijl dik met olie besmeerd had. Toen kwam het moeilijkste werk! Ik moest mij als agent vermommen en in het huis van bewaring doordringen! En dat niet alleen, maar ik moest behooren tot de twee mannen, die gewoonlijk de beklagden naar de zaal brengen, waar de rechter-commissaris zitting houdt! Het geluk was mij echter gunstig, want toen wij ons in een portiek moesten verschuilen om een groepje agenten te laten passeeren, hoorden wij, dat deze mannen er over spraken, dat er een groote extra afdeeling agenten naar de gevangenis zou worden overgebracht, natuurlijk ter jouwer eere! Toen was mijn plan gemaakt!

Wij bevonden ons toevallig in de buurt van een van je huizen, waar verschillende uniformen zijn en daar verkleedde ik mij in allerijl. Het was geen oogenblik te vroeg! Ik vatte voor de groote poort voor het huis van bewaring post, en nauwelijks was ik daar, of een troep van vijftig agenten kwam aanrukken. Ik hield mij wat achteraf en marcheerde toen doodkalm mee naar binnen en toen ik eenmaal daar was, kon het gevaar wel als geweken worden beschouwd, want van die vijftig agenten waren er maar heel weinig in de gevangenis bekend.

— Prachtig aangelegd! En hoe heb je het gedaan gekregen om mij naar den rechtercommissaris te brengen?

— Heel eenvoudig — door er om te vragen! Ik vertelde, dat ik nog een appeltje met je te schillen had en er graag bij wou zijn, als de commissaris je onderhanden nam!

— Prachtig gedaan! riep Raffles uit, terwijl hij Charly de hand schudde.

— De rest was natuurlijk kinderspel! Ik heb je dadelijk met mijn voet aangestooten, en onder de bank ben ik heel voorzichtig begonnen je boeien door te vijlen, terwijl ik met mijn vinger in de palm van je hand heb opgeschreven wat ik te doen heb. En nu ben ik blij, dat dit avontuur achter den rug is!

— Al is het dan niet bepaald volgens het oorspronkelijk plan, voegde Raffles er glimlachend aan toe.

De volgende aflevering (No. 222) bevat:

De Schat van Clermons-Tonnerre.

In den
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen
onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Eik nummer eenafgerond verhaal.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

36 nummers

in prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

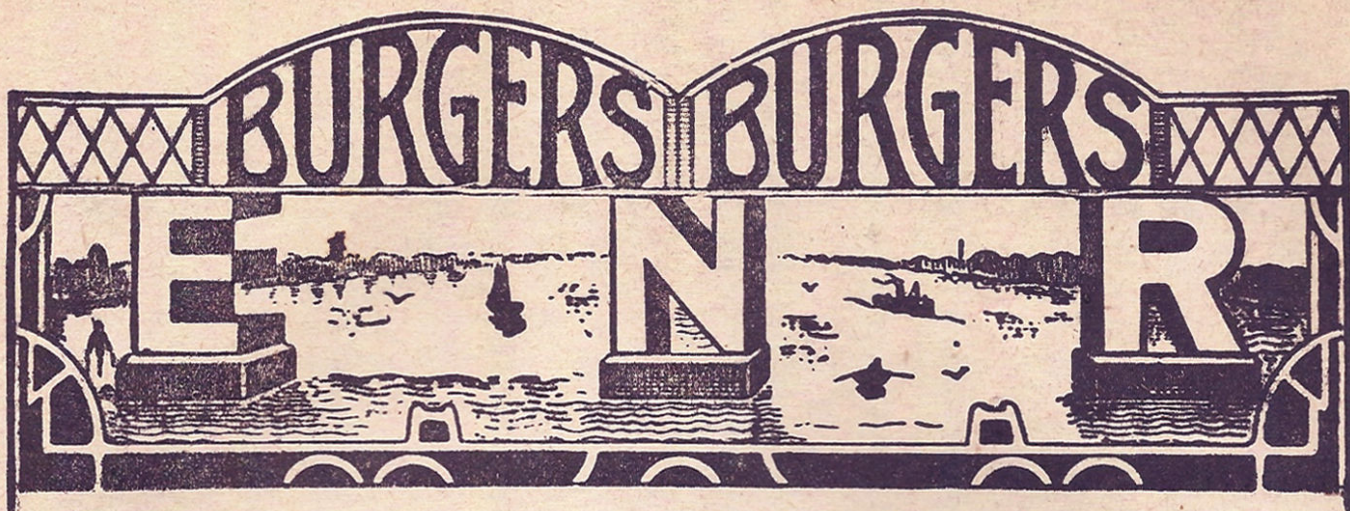
9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

FIETSERS:

Spiegeltje, spiegeltje aan den wand,
Wie levert de beste fiets in 't land?

SPIEGELTJE:

Er wordt zeer veel gefabriceerd,
Maar weest verstandig en probeert
Het grootste wonder der techniek,
Der BURGERS E.N.R. fabriek.

